

აკაკი სილაგუელი

ორი პიესა

აკაკი სილაგაძე

ორი პიესა

მადლობას მოვახსენებ ალ. ახმეტელის სახელობის
მუნიციპალური თეატრის მმართველს, ბატონ თამაზ გო-
ლაძეს, რომლის თაოსნობითაც დაიბეჭდა „ორი პიესა“.

© აკაკი ხიდაშელი

ISBN 978-9941-0-5442-6

სარჩევი

ბედი და იმპროვიზაცია თანამედროვე ქართლისა.....	5
მედეასა და იასონის თავისუფლება.....	57

მადლობას მოვასხენებ ბატონ ირაკლი გოცირიძის
სულს, რომელმაც ამ პიესის პირველი ნაწილი დაბეჭდა
თავის გაზეთში „იბერია-სპექტრი“ (1996 წ. №172).

მადლობას მოვასხენებ ბატონ როსტომ ჩხეიძეს,
რომელმაც ეს პიესა სრულად დაბეჭდა თავის ჟურნალში
„ომეგა“ (2002 წ. №2-№3).

ბედი და იმპროვიზაცია თანამედროვე ქართლისა

ნეოტრაბეღია

მშობლების, თამარ მესაბლიშვილისა და
პეტრე ხიდაშელის, სულებს ეძღვნება.

მოქმედი პირნი:

ქეთინო

გურანდუხტი იგივე – ქალბატონი ციცო

გიო

ვალკო

დაგვიანებული მაყურებელი იგივე – ბატონი კაკო

კაკელდინარი

დაბალი, ჩამრგვალებული კაცი იგივე – ზალიკო

პირველი პრეტენდენტი

მეორე პრეტენდენტი

პრეტენდენტები

პირველი მაყურებელი

მეორე მაყურებელი

მესამე მაყურებელი

ამოგანგლული ქალბატონი და მისი ქალიშვილი

ვანტანგი

მესამე პრეტენდენტი

მეორე კაკელდინარი

მეოთხე მაყურებელი

ყმანვილი

მეხუთე მაყურებელი

მეექვსე მაყურებელი

ფარდის გახსნისას სცენაზე სიბნელეა

- ქეთინო** – ვერ ნახე?
გურანდუხტი – სანთელი ძლივს ვნახე, მაგრამ ახლა ასანთს ვეძებ.
- ქეთინო** – ასანთი მე მაქვს.
გურანდუხტი – ოჰ, ღმერთო, ასე ჩაუქრე თვალში სინათლე ჩვენს სახლებში სინათლის ჩამქრობს!
- გურანდუხტი** – **სანთელს ანთებენ**
მოდი ახლა, ჩქარა მითხარი, ვიდრე შენი ძმა მოსულა.
- ქეთინო** – მოკლედ, არაფერი შეცვლილა. ის ბიჭი მეუბნება – თუ გინდა დღესვე გავაპარებ, მაგრამ მანამდე უნდა დავრწმუნდე, რომ შენ ჩემს ცოლობას არ გადათქვამო.
- გურანდუხტი** – შვილო, შენ რომ იმას შენი უმნიკვლობა ჩააბარო და იმან მოგატყუოს?
ქეთინო – რაში?
გურანდუხტი – ცოლად რომ არ წაგიყვანოს?
ქეთინო – ოღონდ მამა გააპაროს და იმის ცოლად გაყოლა-არგაყოლას დავეძებ?
გურანდუხტი – **კარზე ბრახუნის ხმა ისმის.**
გია! კამათი თუ დაგინყო, არ აჰყვე, დედა გენაცვალოს!
გურანდუხტი **სანთელი აიღო, შემოსასვლელისკენ გაემართა და გიოს შემოუძღვა.**
- გიო** – დიდი ხანია რაც ჩაქრა?
გურანდუხტი – არ ვიცი. მე მეძინა.
გიო – მაგის დედა ვატირე! საჭმელი არი?
გურანდუხტი – მზად არის.
სინათლე აინთო
- გიო** – აუ, რა გაასწორა! (ქეთინოს დაინახავს და მიმართავს) შენი ბედი, რო სახლში დამხვდი. (გურანდუხტს) მიდი რა, საჭმელი დამისხი! (გურანდუხტი გადის. ქეთინოს) პირდაპირ გეტყვი: გაპარება-არგაპარება კი არა, პროსტო, ციხესთან

- ახლოსაც კი გიკრძალავ მისვლას!
- ქეთინო** – მეც პირდაპირ გეტყვი: რადგან საქმე მამას გათავისუფლებას ეხება, ჩემს უფროსობას გიკრძალავ!
- გიო** – ვითომ რატომ?
- ქეთინო** – იმიტომ, რომ შენ ამ საქმეში მარტო დამტოვე. მარტო დამტოვე ერთი მიზეზის გამო... გეშინია. მაგრამ, რადგან გეშინია, არც არაფერს გთხოვ გარდა იმისა, რომ თავი დამანებო და ხელი არ შემეშალო. ჩემს საქციელზე მე ვაგებ პასუხს.
- გიო** – შენ ვააბშე იცი რა არის ციხე? ან ზონა?
- ქეთინო** – მე ერთი რამ ვიცი: იქ მამაჩემი იტანჯება და მე, თუნდაც სიცოცხლის ფასად, უნდა გავათავისუფლო.
- გიო** – სასაცილო ხარ რა! ვინ შეგაბა ეგრე ეყვანი? ვინ გითხრა, რო იქიდან შემოიძლია მამაშენი გავაპაროო? როდის იყო ერთი ნაშის გულსთვის ციხიდან პოლიტპატიმრებს აპარებდნენ? ან რომც გააპაროთ, სად უნდა გადამალოთ, ამის აზრზე თუ ხართ? ... და, თუნდაც გადამალოთ, რამდენ ხანს შეინახავთ იმ კაცს? რა, გგონია, რო მერე ოჯახის წევრებზე სლექვა არ იქნება და ყოველდღე ბულიონს მიუცუნცულებ მამაშენს? აზრზე მოდი რა!
- ოთახში გურანდუხტი შემოიჭრა.**
- გურანდუხტი** – გიო, შვილო, სხვა რამეზე ილაპარაკეთ. ბიძაშენი მოდის!
- ქეთინო** – (დგება) მე სახლში არა ვარ.
- გიო** – რატომ, რატომ? მამას სიცოცხლეს ვილაც სტრაჟნიკს ანდობთ და მის ძმას არა?!
- ქეთინო** – მამაჩემისთვის ის მხოლოდ ბიოლოგიური ძმაა. (ქეთინო გადის).
- გურანდუხტი** – გიო, დედა გენაცვალოს, ოღონდ ციხიდან გა-

- პარებაზე აღარაფერი სთქვა. განა მართლა რამე გამოუვა, შვილო...
- გიო –** ეხლა ამბობ, არა, ასე?! ჩემთან ამბობ არა?! რატო იმას არ აშოშმინებ?! რატო არ ეუბნები, რომ მამაჩვენს ზედმეტი მოუვიდა და ეხლა თვითონ უნდა აგოს პასუხი! რატო არ ეუბნები?! რო არ ენყინოს იმიტომ, არა?! რა, მაინცადამაინც მე ვუთხრა?!
- გურანდუხტი –** რა გინდა ჩემგან, შვილო? მე რა შუაში ვარ? რაც უფრო მეტად ვცდილობ, რომ ორივეს გასიამოვნოთ, მით უფრო მტრად მეკიდებით?! რით ვერ მოვიგე თქვენი გული?! ხომ არ უნდა მომაკვლევინოთ თავი?!
- გიო –** შენც... მონახავ ხოლმე, რა, გამოსავალს!
- გურანდუხტი** **ზარის ხმა ისმის. გიო კარის გასაღებად მიდის.**
(წინ და უკან დადის) – ოჰ, ღმერთო, ასეთი რა დავაშავე ამ გიჟების გვარში რომ ჩამაგდე! ასეთი რა დავაშავე!
- ვალიკო შემოდის.**
- ვალიკო –** გამარჯობა, გურანდუხტი.
გურანდუხტი – გამარჯობა, გენაცვალე. ჩემი გიო რა იქნა?
ვალიკო – ალბათ, სამზარეულოშია. მეპატიჟებოდა (ვალიკო ჯდება).
- გურანდუხტი –** მერე?
ვალიკო – არა, არა; სამსახურის მანქანა მელოდება და მაგის დრო არა მაქვს. უცბად მითხარი, როგორა ხართ?
- გურანდუხტი –** რა ვიცი, ჩემო ვალიკო, აბა, ვართ-ლა? აღარ შემიძლია. დავიღალე. რამდენი რამე უნდა ავიტანო, აღარ ვიცი; რომელ ერთ პრობლემას გავუძლო, აღარ ვიცი. (თითქმის ტირის). ჩემი ოჯახის მოსამსახურე მინდა ვიყო, ნუთუ ამის უფლება არა მაქვს?! არა ვარ, ბატონო, მაია წყნეთელი და მომკალით ახლა! ცალკე ეს ბავშვები მეცოდებიან, ცალკე ის. ვინც

ვალეკო – გარეთა ვართ, როგორა ვართ, და ადამიანი ციხეში რომ იჯდება, ის როგორლა იქნება? ეს არის რა! თავიდანვე ამას არ ვეუბნებოდი?! შენ თუ თავი მოგბეზრებია, ცოლ-შვილს მაინც რას ერჩი, ამათ რა დააშავეს-მეთქი?!

იმ დღეს არ გითხარი და ამას წინათ ერთი ჩვენი საერთო ნაცნობის პირით შევეუთვალე: – ე, ბიჭო, შენს ხელშია ახლა შენი ბედი! შენ იცი, რამდენად ჭკვიანურ და შემრიგებლურ გზას აირჩევ-მეთქი!.. როგორ გგონია, რა შემომითვალა? „შერიგების მხოლოდ ერთი გზა არსებობს, ეს არის სიმართლის აღიარება და სიმართლე ჩემს მხარესაა!..“

რა არის ახლა ეს? გეკითხები! მე და შენ, რა, არ ვიცით, რა არის სიმართლე?! ან, მე და შენ გვეხატება ეს მთავრობა გულზე?! მაგრამ, ვითმენთ ჩვენი ოჯახების ღირსებისა და სიმშვიდის შესანარჩუნებლად, ვითმენთ!

გიო შემოდის. ბოლო ლუკმას ლეჭავს.
გიო – ვალოო?! (მხარზე ხელს დაჰკრავს) სახლში როგორა ხართ?

ვალეკო ისე უყურებს, თითქოს თვალი გაუშტერდო.
ვალეკო – (გურანდუხტს) ეჰ, წავედი, წავედი.
გურანდუხტი – როდის შემოივლი?
ვალეკო – რა ვიცი, შემოვივლი.

ვალეკო გადის, გურანდუხტი აცილებს. ქეთინო შემოდის. მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი აცვია; კაბაც გამოუცვლია, მაგრამ ეტყობა, რომ ეს ჩაცმულობა მისთვის ბუნებრივი არ არის. ხელჩანთაში იქექება და მაკიაჟის გაკეთებას იწყებს.

ქეთინო – წაბრძანდა შენიღბული მშიშარა?
გიო – (ელდანაკრავივით) ვინ არის მშიშარა? (პაუზა) აუ, ბიძაშენზე რო ასეთ რამეს ამბობ, აზრზე ვარ, ჩემზე და ჩემს საქმაკაცოზე რეებს ლაპარაკობ!..

- ქეთინო** – სამძაკაცოზე?! ყოველ წამს „ჩემი დედა“, „ჩემი დედა“ რომ გაკერიათ პირზე; ეს იმ ძმებსა და იმ კაცებზე ლაპარაკობ? „სამძაკაცო!“
- გიო** – კიდევე, კიდევე, კიდევე რას გვეტყვი?
- ქეთინო** – ბევრს გეტყოდი, მაგრამ დრო არა მაქვს.
- გიო** – აბა, მე რას გეტყვი, იცი? თქვენს თავს მიხედეთ ქალებმა, გაიგე?
- ქეთინო** – ვცდილობთ, მაგრამ გვიჭირს. როგორი კაცებიც გვყავს, ჩვენც ისეთები ვხდებით ძალაუწიებურად და გვიჭირს სხვანაირები ვიყოთ. ქალური რომ ვიყოთ, გვიჭირს; იმიტომ, რომ მამაკაცურნი ხომ უნდა იყვნენ გარშემო, ჩვენს თავს ქალობის ნება რომ მივცეთ? ამიტომ აღარც ქალებად ვვარგვივართ და კაცები ხომ არა და არა ვართ.
- გიო** – ეხლა ჩვენ ყველას ვერ გაგათხოვებთ-და!
- ქეთინო** – მე სულზე გელაპარაკები და არა ხორცზე (**გურანდუხტი შემოდის**). დედა, ღამე კარებში გასაღები არ ჩატოვოთ; ჩემი გასაღები მიმაქვს და თვითონ გავაღებ.
- გიო** – რას ჰქვია, არ ჩავტოვოთ? ვერ გავიგე?
- ქეთინო** – რა ვერ გაიგე? დღეს, თუ გამოგვივიდა, მამა ციხიდან უნდა გავაპაროთ და არ ვიცი, როდის დავბრუნდები.
- უცებ პარტერში ისეთი ხმაური ატყდა, რომ მსახიობთა ყურადღებაც მიიპყრო. რამდენიმე დაგვიანებულ მაყურებელს სცენასთან ახლოს არსებული კარიდან დარბაზში შემოსვლა სურს. კაპელდინერი მათ გაყვანას ცდილობს და დაბალი ხმით სთხოვს, სხვა შემოსასვლელით ისარგებლონ, მაგრამ ერთ-ერთი დაგვიანებული მაყურებელი – შუა ხანს გადაცილებული კაცი – ამას შეურაცხყოფად ღებულობს.
- დაგვიანებული მაყურებელი** – რა არ შეიძლება, ვისთვის არ შეიძლება, რეებს ლაპარაკობ, ქალო?!
კაპელდინერი ისევ ცდილობს მათ გაყვანასა და კარის

დახურვას.

**დაგვიანებული
მაყურებელი**

(ეჭვობა, რომ ნასვამია) – გაინი, თორემ დაგფუშენი! კაპელდინერმა მოახერხა მათი გაყვანა და თვითონაც მათთან ერთად გასულმა, ზურგს უკან კარიც მიიხურა. მსახიობებმა კვლავ განაგრძეს.

გურანდუხტი –

ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, ამას რას მოვესწარი?

გიო –

დედა, შენ ვააბზე აზრზე ხარ, რეებს ამბობს ეს ლანირაკი?

გურანდუხტი –

რა ქნას, შვილო? მამამისია და უყვარს. ბავშვია და ასეთი გზა მონახა.

გიო –

კაცო, შენ აქ რაღაც სენტიმენტებით გინდა, რო დამაჩმორო და ეგ არ გამოვა! ან შენა ხარ ეგეთი ბრიყვი, რო ამ საქმისა გჯერა, ან მე გგონივარ ამის დამჯერი ბრიყვი!

გურანდუხტი –

მე განა მომწონს ეგ გზა, მაგრამ, რომ არ ვიცი სხვა რა გზას დაადგეს?!
სცენაზე მოულოდნელად შუახანს გადაცილებული, დაგვიანებული მაყურებელი შემოიჭრა.

**დაგვიანებული
მაყურებელი**

– ნადი, შე ნაგავო!

კაპელდინერი წინ განვდილი ხელებით ინსტინქტურად შემოჰყვა, მაგრამ მოულოდნელად სცენაზე აღმოჩენილი, შეცბუნებული შეჩერდა და უკან დაიხია, თუმცა ბოლო წამს, დაგვიანებულ მაყურებელს გასაყვანად მიეჭრა. დაგვიანებულმა მაყურებელმა თავში ჩაარტყა. კაპელდინერი სცენაზე დაეცა.

დაგვიანებული მაყურებელი – უყურე ამ დურაკებს! ქართულ თეატრში აღარ მიშვებენ!

კაპელდინერი ოდნავ წამოიწია, თავზე ხელი მიიღო და პარტერის სიღრმეს მიაპყრო მზერა.

**დაგვიანებული
მაყურებელი**

– მე აქ თუნდაც ერთ ადამიანს რომ არ ვუნდოდე, თუნდაც ერთს, სულ არ შემოვიდოდი!

კაპელდინერი ნელა წამოდგა და მარჯვენა კულისისკენ დაიხია.

კაპელდინერი (მაყურებელსაც და სცენაზე მყოფ მსახიობებსაც) – უკაცრავად, მაპატიეთ, ბოდიშს ვიხდი.

დაგვიანებული მაყურებელი (მსახიობებს) – კაცო, თქვენ განაგრძეთ თქვენი თამაში; მე განა ხელს შეგიშლით; მხოლოდ აქ ჩამოვჯდები, რა, ხომ შეიძლება?

(მსახიობები თვალბსაც აღარ ახამხამებენ)

შექსპირის დროს ხომ ისხდნენ ვილაც-ვილაცეები სცენაზე?! (პაუზის შემდეგ გიოს როლის შემსრულებლისკენ გადადგა ნაბიჯი) რას მიყურებ, რა, შეგჭამ?! გიოს როლის შემსრულებელი შეკრთა და პარტნიორებს გადახედა.

გიო – რა ექნათ, დედა?

გურანდუხტი – რაზე ამბობ, შვილო?

გიო – რა ვუყოთ ამ... რა ვუყოთ ამ გოგოს?

გურანდუხტი – რა უნდა ვუყოთ, შვილო, ხომ ვერ დავაბამთ?! ქეთინოს როლის შემსრულებელი პიესიდან ასეთ გადახვევას არ ელოდა. ჯერ გიოს შეხედა, შემდეგ გურანდუხტს. მამა?..

ქეთინო – დაგვიანებული მაყურებელი კმაყოფილი ლიმილით ტახტისკენ მიიპარება.

გიო – რა, მამა?

ქეთინო (ქეთინომ თვალი გააყოლა დაგვიანებულ მაყურებელს) – მამა რას იტყვის?

გიო (დამფრთხალმა) – რომელი მამა?

ქეთინო – განა, რამდენი მამა გვყავს?

გიო და ქეთინო გურანდუხტს შეხედავენ.

გურანდუხტი (შეკრთა) – ჩემგან რა გინდათ?! მამას წერილი!

გიო – აჰ! ჰოო! ვაი, ღმერთო! ეს რა მომივიდა?

გურანდუხტი – (ჯიბეებში იქექება. ქეთინო სცენიდან გასვლას აპირებს) შვილო, ქეთინო, არ ნახვიდე! შენთვის წერ-

ილი მაქვს... უფრო სწორედ, მამაშენსა აქვს შენთვის წერილი გამოგზავნილი! (გურანდუხტი ისე დაიბნა, რომ ვერაფრით დაუბრუნდა ნაცნობ სიუჟეტს) არა, შენთვის კი არა, მე გამომიგზავნა, მაგრამ შენზეც წერია. (წერილი სახელოში იპოვა) აი, ნახე, ნახე, შვილო, ეს ადგილი!.. „გურანდუხტი, ჩემო სიცოცხლე, ქეთევანი როგორა მყავს? რამდენჯერმე ისეთი სიზმარი ვნახე, გახსენებაც კი არ მინდა. გიორგის ჩააგონე, რომ მე არა ვარ სადარდელი. იმდენად მართალი ვარ ღმერთისა და სამშობლოს წინაშე, რომ ჩემი სიმართლე გამომიყვანს ციხიდან. გიორგის საზრუნავი ახლა მისი და უნდა იყოს“.

**დაგვიანებული
მაყურებელი**

(ტახტზე ხელებდაყრდნობილი ზის. თავჩაკიდებულს თვალები დაუხუჭავს და ოდნავ ირწვევა) – კაცური კაცი! (ჯერ დაგვიანებულ მაყურებელს გახედა, შემდეგ – ამაყად) – აბა, მაშ მე რას ვაკეთებ?!

გიო

ქეთინო –

შენ რას აკეთებ? დედას ისე სთხოვ ფულს, თითქოს მილიონი ჰქონდეს შემოსავალი. რაც გასაყიდი იყო, ყველაფერი გააყიდვინე. თუ ვინმესგან მამაჩვენის ხათრით შეიძლებოდა ფულის სესხება, ისესხე და შემდეგ ის ფული არც ოჯახს მოახმარე და არც შენს თავს. ის კი არა, ისევე დედის კისერზე ხარ და სინანულსაც კი არა გრძნობ, რომ ჩვენი ოჯახის ფული ვილაც ქუჩის ბიჭებს დაახარჯე. დაგვიანებული მაყურებლისგან ხმადაბალი ხვრინვა მოისმა. მსახიობებს ეს არ გამოჰპარვიათ და მიუხედავად სცენაზე მჯდარი უცხო ადამიანისა, საბოლოოდ, შვებით დაუბრუნდნენ ნაცნობ სიუჟეტს.

გიო –

კაცო, შენ რას გადაეკიდე ამ ჩემს ძმაკაცებს? ან ამ „ქურა, ქურას“ რო გაიძახი... შენ, ქურა, მართლა, „ქურა“ ხომ არ გგონია?! ქურა აკადემიაა! შენ იცი, რას აძლევს კაცს ქურა?!

შენ ამაზე დაფიქრებულხარ?! ან ვის იცნობ
შენ ქუჩის ბიჭს ისეთს, ვინც შენს წინაშე ჩაი-
ჭრა?! ვის?!

ქეთინო – შენ.
გიო – რაში?!
ქეთინო – რატომ უნდა ვფიქრობდე მამას ციხიდან
გამოხსნაზე მხოლოდ მე?

გიო – აზრზე მოდი! ის კაცი ჩესნად იბრძოდა?! –
იბრძოდა! მერე, გაჭედეს?! – გაჭედეს! რახან
ეგრეა, ეხლა ბოლომდე უნდა შეიყვანოს თუ
არა?! – უნდა შეიყვანოს! შენ?! შენ აქ რა
შუაში ხარ?! შენ ვილაც სტრაჟნიკი დაგევა-
სოს და იმასთან გორაობა მოგინდეს, ოჯახი
რა შუაშია?! ტოჟე მნე, მამის გამპარებელი,
გულის გამხარებელი. (ხელჩანთას წაართმევს)
სახლში დაჯექი, ეროკვერცხი ჭამე.

ქეთინო (წყნარად) – მომეცი ჩანთა.
გიო – მიდი, კოჭი გააგორე...
ქეთინო (წყნარად) – ... ან მამა შუალამისას ციხეს და-
ტოვებს, ან მე – სიცოცხლეს.
ოჯახის წევრები გაშრნენ.
გიო – დაგბრიდავ, შენი!!

**დაგვიანებული
მაყურებელი** (ტახტიდან წამოდგა. თითქოს უფრო დამთვრალა) – ვის
დაბრიდავ, ბიჭო?
დაგვიანებული მაყურებლის სიტყვების გაგონებაზე გიო
მაშინვე შეჩერდა. ჯერ გურანდუხტს შეხედა, შემდეგ –
ქეთინოს.

**დაგვიანებული
მაყურებელი** – ვისი დამბრიდავი ხარ, ბიჭო, შენ?
გიო გაფითრდა. კულისებისკენ გაიხედა. მშველელს ეძე-
ბს. დაგვიანებული მაყურებელი დაჯდა და მაშინვე თავი
ჩაქინდრა. გურანდუხტი გონს მოეგო. წამოდგა.

გურანდუხტი – შევილო, გიო...
დაგვიანებულმა მაყურებელმა თავი ასწია და გაიხედა

თუ არა გურანდუხტისკენ, უკანასკნელი მაშინვე ცივად დაეშვა ადგილზე.

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

როგორ გეკადრებათ, ქალბატონო, რატომ დაფექით? განაგრძეთ, თქვენი ჭირიმე. თქვენი პროფესიის ადამიანებს მე ისეთ პატივს ვცემ და მით უმეტეს, თქვენ, რომ რაზეა ლაპარაკი? განაგრძეთ, თქვენი ჭირიმე. ოღონდ, აქ ვიჯდები რა? ველარ მივდივარ. რა მოხდა მერე? მთვრალი ვარ, რა!

გიო

(დაგვიანებული მაყურებლის სიტყვებით გულმოცემული) – მერე, თუ ველარ მიდიხარ, გაგიყვან (გიოს სიტყვების გაგონებაზე დაგვიანებულ მაყურებელს სახე ისე მოეჭმუნა, თითქოს თავში ჩაარტყესო). შენ გეუბნები, ჩვენი ძმა!

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

ვინ არის, ბიჭო, შენი ძმა? როგორ ლაპარაკობ? სადა გგონია შენი თავი, შე ქვეშაფსია?! (მაყურებელს გახედა და ნაძალადევად გაიღიმა) – შენ როგორ გგონია, შენ სადა ხარ?

გიო

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

მე იქა ვარ, სადაც ბილეთი ავიღე. მერე, სად აიღე ბილეთი, შე ქლიავო?

გიო –

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

ტუალეტში.
სადა?!

გიო –

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

თეატრში შესასვლელი ბილეთი ავიღე, რომ ტუალეტში შევსულიყავი.
ჰაუზა.

გურანდუხტი –

მერე, მიგიყვანთ, ჩემო ბატონო, იმ ტუალეტთან და ეგ იქნება!

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

არ გეკადრებათ, ქალბატონო...
ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა!

გიო –

გიოს სიცილზე დაგვიანებულ მაყურებელს სახე კვლავ მოეჭმუნა და თავი მხრებში ჩარგო.

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**
გიო –

ტუტ! შე ნაბიჭვარო!
ეხლა შენ ბევრი ნუ გაახურე, თორე...
პაუზა.

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**
გიო –

რისი თქმა გინდოდა შე...
ეხლა შენ ან ტუალეტში წახვალ, ან...

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

ტუალეტში ვერ წავალ იმიტომ, რომ იქ ჯერ ქალი შევიდა და მერე მთელი თქვენი ადმინისტრაცია.

გურანდუხტი –

არა, ბატონო, იქ რიგრიგობითაა. რადგან მხოლოდ ერთი ტუალეტი დაგვრჩა, ამიტომ შესვენების პირველი შვიდწუთნახევარი ქალებისთვისაა, ხოლო მეორე შვიდწუთნახევარი – მამაკაცებისთვის. ისე რომ, ეხლა უკვე თავისუფალი იქნება. მით უმეტეს, უკვე სპექტაკლი მიმდინარეობს.

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**
გურანდუხტი –

იქ მთელი თქვენი ადმინისტრაციაა.
მთელი ჩვენი ადმინისტრაცია იქ რას დაეტევა, ბატონო!

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**

არ ვიცი... იმ ქალის შესვლის მერე რალაც მოხდა და მთელი თქვენი ადმინისტრაცია იქ მივარდა.

... ჰოდა, ყველაფერ ამის მერე დარბაზში ჩემი შემოშვებაც არ უნდოდა იმ ნაგავს!!

გიო –

აქ შენს გარდა სხვებიც არიან!

**დაგვიანებული
მაყურებელი –**
გიო –

ვის ასწავლი ჭკუას, შე... შე... არავინ!
შენ ავად ხომ არა ხარ?!

დაგვიანებული

მაყურებელი – ავად მე კი არა, შენა ხარ, რო მართლა არა-
ვინა ხარ სიყალბის გარდა.

გიო (პარტერის კარისკენ მიუთითო) – გადი აქედან!

დაგვიანებული

მაყურებელი – მაგას ჯერ კიდევ გავარკვევთ, ვინ გავა და
ვის გაიტანენ... მანამდე კი შენ უნდა შეიგნო,
რომ როცა რეჟისორი რამეს გეუბნება, ის კი
არ გლანძღავს, არამედ – გასწავლის!.. აი,
უბრალოდ გიხსნი: მამაშენი ციხეშია გამომ-
წყვდეული. არადა, მამაშენი არ იყო იქ ჩასა-
სმელი კაცი. არის შანსი, რომ მამაშენი ციხი-
დან გააპარონ... რას იზამ შენ? არ იჩალიჩებ,
რომ ესეთი საქმის გამკეთებელს შეეკრა? ჰა?!
რა შტერივით მიყურებ?!.. რას იზამდა ჰამ-
ლეტი?! თუ თვითონ არაფერს იზამდა, ოფე-
ლიას ხელს შეუშლიდა ამ საქმის დატრიალე-
ბაში?! (გურანდუხტის შემსრულებელს) ეს შტერი
ვერაფერს მპასუხობს და ამიტომ თქვენ
მოგმართავთ, ქალბატონო ციცო. თქვენ
რას იტყვით?! სხვათა შორის, მე ყოველთ-
ვის მინდოდა თქვენთან დეზდემონას როლზე
მუშაობა, მაგრამ ეხლა მოვეშვათ ამას; ამის
დროც მოვა! ეხლა მარტივ ეტიუდზე გავის-
აუბროთ. აბა, გისმენთ!

გურანდუხტი, იგივე – ქალბატონი ციცო – ბატონო კაკო!
(ქალბატონი ციცო ფეხზე წამოდგა). ბატონო კაკო!
დედა, ეს რა მომივიდა?! როგორ ვერ გი-
ცანით?! თუმცა, არც ჩემი ბრალია! თქვენ
იმდენი ხანია რაც სხვა ქალაქებში დგამთ
სპექტაკლებს, რომ ჩვენ ისე დავრჩით...
უთქვენოდ!

დაგვიანებული

მაყურებელი, იგივე – ბატონი კაკო (წამოდგა, სიმთვრალისგან
დბარბაცდა, მაგრამ გასწორდა, ცალი ხელი შარვლის ჯიბე-
ში ჩაიყო) – არაფერია. ყველაფერი ჯერ კიდევ

ქ-ნი ციციო –
ბ-ნი კაკო –

წინ არის. ჩვენ, ყველაფერს გამოვასწორებთ.
ვნახოთ, ვნახოთ!

გიო –
ბ-ნი კაკო –
გიო –
ბ-ნი კაკო –

ყველაფერს განახებთ. მთელ მსოფლიოს!
ჩვენ გავამდიდრებთ მსოფლიოს ჩვენი კულ-
ტურით!! მაგრამ ამას მუშაობა, ამას ბრძოლა
უნდა! აი, მაგალითად შენ, ყმანვილო! ...პარ-
დონ, თქვენი სახელი?

ჩემი პირადი, თუ პერსონაჟის?
სულერთია. მთავარია, ვიმუშაოთ!

სამუშაოდ... გიო.

ჩემო, ბატონო გიო! ეტყობა, არც ერთ რე-
ჟისორს არ უცდია თქვენი ძირითადი ბირთ-
ვის ამოხსნა. ...ნუ, მე არ მინდა ისე გამიგოთ,
თითქოს ჩემს კოლეგებს ვლანძღავ. არა, ეს
თვისება მე არ მახასიათებს. მაგრამ თქვენს
შემთხვევაში გაცეცხას ინვესტის ფაქტი...
მე იმის თქმა მინდა... რომ იმ მასალასთან
მიახლოებისას, რასაც მსახიობი ჰქვია, უპ-
ირველეს ყოვლისა, საჭიროა იმ ძირითადი
ფსიქო-ფიზიკური ბირთვის ამოხსნა, რასაც
ესა თუ ის მსახიობი, როგორც ინდივიდი, პი-
რად მუხტად ატარებს.

პაუზა.

ხომ არ დაიბენით? ხომ მომყვებით აზროვნე-
ბაში?!

ქ-ნი ციციო
და გიო
ბ-ნი კაკო (გიოს)

(თითქმის ერთხმად) – რა თქმა უნდა!

– მაშინ, საჭიროა გავარკვიოთ, თუ რა-
ტომ ეწინააღმდეგებით იმ შესანიშნავ არსე-
ბას, თქვენი და რომ ჰქვია. არადა, მე ხომ
ვერაფერს გამომაპარებთ! მე ხომ ვგრძნობ,
რომ აქ ყველაფერი სხვანაირად არის! თქვენი
დის ყოველი თხოვნა დახმარებაზე – ეს ხომ
მისი ქვეცნობიერის ძახილია! მართალია, ის
მამის დახმარებაზე ლაპარაკობს, მაგრამ მისი

ქვეტექსტი ხომ სხვა არის?! მას ხომ თქვენ უნდინართ! მსახიობები თითქოს გაქვავდნენ. ვერ გაიგეთ. კარგით! პიჯაკს იხდის და პერანგის სახელოებს იკაპინებს. მომიტანეთ სკამი! გიომ დაასწრო ქალბატონ ციცოს. ბატონმა კაკომ პიჯაკი ძლივს გადაკიდა სკამის საზურგეზე და ორივე ხელი მაღლა ასწია. ყურადღება! ვინცებ ფილიგრანულ მუშაობას მსახიობებთან! ბატონ კაკოს სკამზე უნდოდა დაჯდომა, მაგრამ ნახევრად ჩამომჯდარი ძირს დაეცა. გიო და ქალბატონი ციცო მიცვივდნენ და წამოაყენეს.

ქ-ნი ციცო –
ბ-ნი კაკო –

კსჩასტიუ! კსჩასტიუ!
აქ მე თქვენი დახმარება არ მჭირდება. თქვენგან დახმარება ის იქნება, სცენაზე რომ კარგად ითამაშებთ! (გიოს) აბა... ჰმ... რა დაგარქვით?

გიო –
ბ-ნი კაკო –

გიო!
გიო? რაღაც, არ მახსოვს. მაგრამ, კარგი, იყავი ჯერ გიო! (ქეთინოს) ხოლო თქვენ, მშვენიერო არსებავ?
ქეთინო არ პასუხობს.

გიო –
ბ-ნი კაკო –

ქეთინო ჰქვია, ქეთინო!
დიახ, ქეთინო! მე ყველაფერი მახსოვს!
ავილოთ იმ ტექსტიდან, როცა ძმას ციხიდან გამოხსნაზე ელაპარაკებით.
სიჩუმე.

გიო –
ქეთინო (გიოს)

მიდი, ქეთუშ, დაინყე!
– ვერ გავიგე, შენ... რას აპირებ? გინდა, რომ ყველაფერი თავიდან დაიწყო?

გიო –
ბ-ნი კაკო –

არა, მაქედან არ უნდა ბატონ კაკოს.
რაშია საქმე? (გიოს) რატომ უთითებთ მსახიობს? ბოლოს და ბოლოს ვინა დგამს აქ სპექტაკლს? შენ თუ მე?!

გიო –

იცით, რაშია საქმე, ბატონო კაკო... მე მგონი, ქეთუშამ არასწორად გაიგო. მე მგონი, თქვენ სხვა ეპიზოდის თამაშს ითხოვთ.

ბ-ნი კაკო –

არავითარ თამაშს მე არ ვითხოვ! მე ვითხოვ იმ

გიო – ტექსტს, სადაც გათავისუფლებაზეა ლაპარაკი!
 ბ-ნი კაკო – დიახ, დიახ, მაგრამ მე ვამბობ, რომ...
 გიო – არ მაინტერესებს რას ამბობთ თქვენ! აქ
 მთავარია, რას ვამბობ მე!
 გიო – უბრალოდ, იმ ტექსტზე, თქვენ ჯერ არ იყა-
 ვით დარბაზში... შემობრძანებული.
 ქეთინო (გიოს) – ამიხსენი... შენ ახლა... დაიბენი თუ შეგე-
 შინდა?
 ბ-ნი კაკო (გიოს) – აი, ხედავთ, რას ნიშნავს ნიჭი?! ეს მშვე-
 ნიერი არსება ყველაფერს ხვდება! (ქეთინოს)
 დაინყე, ჩემო კარგო!
 სიჩუმე.
 ბ-ნი კაკო (გიოს) – შენგან ავილოთ. რეპლიკა მიეცი.
 გიო – ჩემგან? კი, ბატონო.
 კაცო, შენ რას გადაეკიდე ამ ჩემს ძმაკაცებს. ან
 ამ „ქურა, ქურას“ რო გაიძახი... შენ, ქურა მარ-
 თლა „ქურა“ ხომ არ გგონია?! ქურა აკადემიაა!
 შენ იცი, რას აძლევს კაცს ქურა?! შენ ამაზე
 დაფიქრებულხარ?! ან ვის იცნობ შენ ქურის
 ბიჭს ისეთს, ვინც შენს წინაშე ჩაიჭრა?! ვის?!
 ქეთინო – შენ!!
 გიო – რაში?! (ქეთინო გვერდზე გადაა)
 გიო – აქ, ქეთინოს ესეთი ტექსტი აქვს: – „რატომ
 უნდა ვფიქრობდე მამის ციხიდან გამოსხნაზე
 მხოლოდ მე?“ რაზეც მე უნდა ვუპასუხო: –
 აზრზე მოდი! ის კაცი ჩესნად იბრძოდა?! –
 იბრძოდა! მერე, გაჭედეს?! – გაჭედეს!..
 ბ-ნი კაკო – სტოპ!
 აი, ჩემი სიტყვების დასტური! აი, ქვეცნო-
 ბიერის ძახილი! ქეთინო, ხომ გესმით ჩემი?
 (გიოს) მამის ციხიდან გამოსხნა მითია! ლეგ-
 ენდა! რომელშიც დებილი მამის ბედი არც
 არის საინტერესო! მაგ ტექსტით... როგორ
 არის? „რატომ უნდა ვფიქრობდე მამის ციხი-
 დან გამოსხნაზე მხოლოდ მე“, არა?! აი, მაგ

ტექსტის ქვეტექსტია: „რატომ უნდა მინდოდე მხოლოდ მე?! რატომ არ უნდა გინდოდე შენც?! და, ბოლოს და ბოლოს, რატომ არ უნდა მხედავდე მე როგორც ქალს?!“

პაუზა.

ქ-ნი ციციო – ეეჰ, ბატონო კაკო. გიყურებთ და ვფიქრობ: – რამდენი რამ დაკარგა ჩვენმა თეატრმა უთქვენოდ.

გიო – ... ჰოო, მაგრამ, ბატონო კაკო, მანამდეც და მერეც პიესაში ისეთი ტექსტებია, რომ მაგ ქვეტექსტზე, მგონი, არ ჯდება.

ბ-ნი კაკო – პიესა უნდა დახიოთ და გადაადგოთ! რალა საჭიროა პიესა, როცა აქ მე ვარსებობ! მაგრამ, რადგან შენ ასეთი ურწმუნო თომა ხარ, დამიმტკიცე, რომ ამ ქვეტექსტზე არ ჯდება!

გიო – აი, მანამდე ქეთუშას ისეთი ტექსტი აქვს, რომ... სთქვი, რა, ქეთუშ!

ქეთინო ხმას არ იღებს.

ბ-ნი კაკო (გიოს) – თვითონ სთქვი, ხომ იცი ზეპირად?

გიო – ნუ, აი... რომ, დედას ფულსა სთხოვ და... ყველაფერი გააყიდვინე და... ფულები ისესხე და... მერე მთელი ფული ვილაც ქუჩის ბიჭებს მოახმარე და, აი, ესეთი ტექსტები რა...

ბ-ნი კაკო – მერე?! ეს ხომ პირდაპირი დასტურია იმისა, რასაც მე ვამბობდი ერთი წუთის წინ. მაგ ტექსტში ხომ მთელი ინფორმაციული კოდია ჩადებული! „ოჯახის ფული, ვილაც ქუჩის ბიჭებს მოახმარე!“ ეს ხომ ეჭვიანობის ზენიტია! მართალია, მან იცის, რომ თქვენ არა გაქვთ თქვენს ძმაკაცებთან სქესობრივი კავშირი, მაგრამ ის გიჟდება, რომ ეს კავშირი არა გაქვთ მასთან!

გიო – ჰოო, მაგრამ, ბატონო კაკო...

ბ-ნი კაკო – რა „ჰოო – მაგრამ“?! რას ნიშნავს ეს ურთიერთსაწინააღმდეგო სიტყვები: – „ჰო“ და

„მაგრამ“?! თუ „ჰოო“, მაშინ ჩვენ ერთნაირი კანი გვაქვს სხეულზე და ამ ჩვენი ერთნაირი ეპიდერმისის წყალობით შეგვიძლია ერთნაირად აღვიქვათ სამყარო და, ამდენად, შეგვიძლია ვითანამშრომლოთ კიდეც! მაგრამ, თუ – „მაგრამ“?!..

გიო – მე მინდა მოგახსენოთ, რომ ის, რასაც თქვენ სცენაზე აკეთებდით, დამაკმაყოფილებელია, მაგრამ არა იმ სპექტაკლისთვის, რომელსაც ეხლა ჩვენ ვდგამთ. ამიტომ მე გთავაზობთ, მშვიდობიანად გაეცალოთ აქაურობას.

ბატონო კაკო, მე ხომ, უბრალოდ, შეკითხვა დაგისვით და...

ბ-ნი კაკო – მე – ქლიავი მსახიობი არა მჭირდება. (გამოაჯავრა და დაახლოებით ისე უთხრა, როგორც ცოტახნით ადრე გიომ).

გიო (ცდილობს ისე ილაპარაკოს, რომ მაყურებელმა ვერ გაიგოს) – ბატონო კაკო, მაპატიეთ რა, ნუ მომხსნით როლიდან რა... დუბლიორად მაინც დამნიშნეთ. გამოგსწორდები რა... (თითქმის ტირის) დღეს ხომ მაყურებელია მოსული და სპექტაკლს მაინც ვერ დადგამთ...

ბ-ნი კაკო – ვინ მაყურებელია მოსული? (პარტერისკენ მოიხედა) ამ ხალხს აქ რა უნდა? აქ ვინ შემოგიშვათ? ეს სადაური წესრიგია? სად არის ადმინისტრაცია?! აჰ, თუმცა, ადმინისტრაცია ხომ ტუალეტშია! (გიოს) არაფერია, იყოს მაყურებელი. ეხლა, როცა ჩვენ გადავდივართ ფსიქო-ფიზიკურისა და ფსიქო-ქვეცნობიერ-სექსუალურის მიხედვით სცენების ქმედითი ანალიზით აგებაზე, ეს ხალხი ეზიარება იმ დიდ კულტურულ მონაპოვარს, რომელიც კაცობრიობას ჩვენმა ეპოქამ მოუტანა. (მაყურებელს) იყავით, იყავით და კიდევე ერთხელ – იყავით! თქვენ, ყველანი, ცოცხლები იქნებით და

ნახავთ, თუ როგორ გაიმარჯვებს ეს თეატრი! თუნდაც იმ იმპროვიზაციებით გაიმარჯვებს, რომელსაც მე აქვე ხელის ერთი მოსმით შევექმნი! პასუხისმგებლობას კი ჩემს თავზე ვიღებ! ჩემს თავზე!

ეხლა კი გიოს როლის პრეტენდენტი მოვძებნოთ. (თვალეუბი ხელით მოიჩრდილა და პარტერის თვალიერება დაიწყო). თქვენც აქა ხართ, ჩემო უძლეველო ლომებო?! (პარტერში, სცენას მოშორებული შემოსასვლელიდან, სიბნელეში, სხვადასხვა ხმა გაისმა: „აქა ვართ, აქ!“, „აბა რა!“) ხომ შეგიძლიათ გიოს როლის თამაში?! სიბნელეში კვლავ გაისმა სხვადასხვა ხმა: – „რა თქმა უნდა“, „აბა რა!“ „ეე, მაგის თამაშს რა უნდა!“.

– მაშ, მოდით, რომელსაც გინდათ და დაიკავეთ ადგილი! რამდენიმე პრეტენდენტი სცენისკენ გაემართა, მაგრამ ერთი დანინაურდა. დანარჩენები გაურკვეველი ბუზღუნით გატრიალდნენ. მხოლოდ ერთ-ერთის ნათქვამი ისმის: – „მივიდეს ერთი, მივიდეს“.

– მოდი, ჩემო ლომო, მოდი. (დანინაურებული როგორც კი ავიდა კიბეზე და სცენაზე დადგა ფეხი, სიმთვრალისგან დაბარბაცდა და ძირს დაეცა. ბატონი კაკო მისი მაჯისცემის გასასინჯად დაიხარა. გაგდებული გიო ის იყო სცენის დატოვებას მარცხენა კულისიდან აპირებდა, რომ მარჯვენა კულისში რალაცა შენიშნა და შეჩერდა. შეძრწუნებულმა მოხედა სცენაზე მყოფთ და ნანახისკენ ხელი გაიშვირა, მაგრამ როცა დაინახა, რომ ქალბატონი ციციო გატაცებით ელაპარაკება ქეთინოს, ხოლო ბატონი კაკო ძირს დავარდნილი პრეტენდენტით არის დაკავებული, ხელი ჩაიქნია და მარჯვენა კულისისკენ გაიქცა.

ბატონი კაკო პარტერში მყოფ თანამზრახველებს მიმართავს: – აბა ვინ არის შემდეგი?! სცენაზე გიო გამოჩნდა. მას ჩვენთვის ნაცნობი კაპელდინერისთვის

ილიებში ამოუდვია ხელები და მარჯვენა კულისიდან მარცხენა კულისისკენ მიათრევს გონდაკარგულს. ბატონმა კაკომ კვლავ მიმართა პარტერში მყოფ თანამზრახველებს: – კიდევ რომელს გსურთ, რომელს?! სიბნელიდან რამდენიმე მთვრალი კაცი გამოვარდა. ერთ-ერთმა მათგანმა ყველას დაასწრო და იყვირა: – „მეე!“.

– მოდი! (მეორე პრეტენდენტი წამოვიდა, მაგრამ სცენაზე ასვლამდე ბატონი კაკოს დავალება მიიღო) ეს იქით გადაათრიე. (ნასვამი მეორე პრეტენდენტი სცენაზე ავიდა, რის ვაი-ვაგლახით ჩამოათრია პირველი პრეტენდენტი და ის იყო პარტერის მარჯვენა მხარეს მიაღწია, რომ ამასობაში პირველი პრეტენდენტი გონს მოვიდა).

პირველი

პრეტენდენტი – რას აკეთებ, სიმონ.

მეორე

პრეტენდენტი – მე რა შუაში ვარ? პირველმა ეგრე თქვა. პირველმა პრეტენდენტმა სახეში გაარტყა მეორე პრეტენდენტს.

მეორე

პრეტენდენტი – ეე!

პირველმა პრეტენდენტმა განმეორებით გაარტყა მეორე პრეტენდენტს, მაგრამ მეორე პრეტენდენტმა ახლა კი ხელი გამოიღო. ბატონი კაკო ჩხუბს ღიმილით უყურებს. მოულოდნელად მოპირდაპირე მხარეს ხმაურით გაიღო ის კარი, საიდანაც ბატონი კაკო და მისი თანმხლებნი პარტერში დაგვიანებით ლამობდნენ შემოსვლას, მაგრამ ამჯერად ვალიკოს როლის შემსრულებელი შემოიჭრა, დაბალ, ჩამრგვალებულ კაცთან ერთად; მათ გიო შემოჰყვა.

ვალიკო –

ბ-ნი კაკო –

რა ხდება აქ?!

ვაჟბატონო, მეც სწორედ ეს მინდა შეგეკითხოთ! როგორ ბედავთ დაუკაკუნებლად რეპეტიციაზე შემოსვლას?!

მე თუ არა მცემთ პატივს, ხალხს, ხალხს

მაინც არ უნდა სცეთ პატივი?!

დაბალი,

ჩამრგვალებული

კაცი –

ქ-ნი ციცო –

ჩამოდი მაქედან, შე ვირიშვილო შენა!
ვალიკო! ზალიკო! თქვენი ჭირიმე, ასე ნუ
მიმართავთ! თქვენს წინაშეა საქვეყნოდ ცნო-
ბილი რეჟისორი – კაკო გელეყვა!
ბატონო კაკო, არ გენყინოთ, გაიცანით – ეს,
ვალიკოს როლის შემსრულებელია, ხოლო
ზალიკო, ჩვენი ადმინისტრატორია.

პირველი

მაყურებელი –

ვალიკო –

კაცოუ! მე მეგონა, თქვენა აქა რაღაცა
თეატრსა თამაშობდით და ესა ტყუილია?!
არა, ბატონო. რა სპექტაკლი, რის სპექტაკ-
ლი. ის, რაც მე ჩემი კოლეგისგან გავიგე...
(გოზე ანიშნა) უბრალოდ... არც კი ვიცი რო-
გორა ვთქვა...

მეორე

მაყურებელი –

მერე, ჩემო ბატონო; აქამდე სად ბრძანდე-
ბოდით, ასე რომ დაგვყარეთ ამდენი ადამი-
ანი?!

დაბალი,

ჩამრგვალებული

კაცი, იგივე –

ზალიკო –

რა ჩვენი ბრაღია, ქალბატონო?! ერთი ტუა-
ლეტი ძლივს შევინარჩუნეთ და ნელან იმა-
საც ძირი საძირკველში ჩაუფარდა! რომელი
ერთისთვის მიგვეხედა?! დარბაზისთვის თუ
ტუალეტისთვის?!

მეორე

მაყურებელი

ზალიკო

(ამაყად) – დარბაზისთვის!
(გაბრაზებული) – რატო, რა?! თქვენ რო ჩავარდ-
ნილიყავით, არ უნდა მოგშველებოდით?! შიგ
უნდა ჩამხრჩვალყავით?! რაც იმ ქალის გოგომ
იტირა, მარტო იმის ცოდვით დაინვებოდით!

**მეორე
მაყურებელი**

(დარბაზში მსხდომთ) – მოიგონებენ ხოლმე რა-
ღაცას...

ზალიკო –

ვინ მოიგონებს?! მეე?!
ზალიკო დარბაზიდან გაიქცა.

ვალიკო

(**მეორე მაყურებელს**) – ქალბატონო, სამწუხ-
აროდ, ეს მწარე სინამდვილეა.

უშუალოდ სპექტაკლის დაწყების წინ ერთ-
ერთი მაყურებელი, იგი მანდილოსანია, ტუა-
ლეტში იყო სწორედ იმ დროს, როცა ტუალე-
ტის იატაკი საძირკველში ჩავარდა; რომ არა
ტუალეტში მყოფი ქალბატონის გოგონა, ჩვენ
შეიძლება ეს ამბავი ძალიან გვიან გაგვეგო,
რადგან დანარჩენი მაყურებელი უკვე დარბა-
ზში იყო შემოსული.

მესამე

მაყურებელი –

მე ვერ გავიგე, ჯერ ერთი, ამ შენობას თუ
ძირი აქვს გამომპალი, რა გესპექტაკლებათ?!
შემდეგ მეორე – ეს შემოჭრილი ადამიანი,
რომელსაც აქ საქვეყნოდ ცნობილ რეჟისო-
რად გვაცნობენ, რატომ აძლევს თავის თავს
იმის უფლებას, რომ ის სიუჟეტი, აქ რომ უნდა
განვითარებულიყო, მისი შემოჭრით დაირ-
ღვეს და, რაც განსაკუთრებით საოცარია...

(**თვალი მოავლო დარბაზში მყოფ ავტომატიან პრეტენდ-
ენტებს**) ნუ... იცით... ცალ-ცალკე თითოეული,
როგორც აქ მათ უნოდეს, პრეტენდენტთა-
განი, მესიმპათიურება, მაგრამ გაუგებარია,
ასეთ ცნობილ რეჟისორს შემოყოლილი ადა-
მიანები რატომ მართავენ აქ მუშტი-კრივს?
აი, ეს სამი საკითხი ჩემთვის აბსოლუტურად
გაუგებარია.

**ვალიკომ და გიომ პარტერში შემოსასვლელი ღია კარი-
დან გაიხედეს. გიომ სწრაფად დატოვა დარბაზი. ვალიკო
მესამე მაყურებელს მიუტრიალდა.**

ვალიკო –

უკაცრავად, უკაცრავად... (დარბაზს) ეხლავე გეახლებით. (ვალიკო დარბაზიდან გავიდა).

**პირველი
მაყურებელი**

(პარტერში მსხდომი) – ეე რა ვნახე, კაცო! ნელ-ან კარებიდან რო შემოვარდნენ, ვიფიქრე, ეგრეა საჭირო, მე რას მამატყუებენ-მეთქი, მაგრამ, ახლო რო მოიდნენ აქა და ჩხუბი დაიწყეს, ვიფიქრე, ერიჰაა, აქა მგონი სხვანაირად არი-მეთქი საქმე! (ხელი ბატონი კაკოსკენ გაიშვირა) არადა, ეს შობელძალდი ისე ბრტყელ-ბრტყელადა ლაპარაკობდა, სუ იმასა ვფიქრობდი, ცოტა მეც მესწავლა, რა მოხდებოდა-მეთქი?!

ბატონი კაკო ხელის მკვეთრი აწევით აჩუმებს პირველ მაყურებელს.

ბ-ნი კაკო

(თითქოს გამოფხიზლებულა. დასაწყისში ნელა, მაგრამ შემდეგ თანდათან ჩქარა ლაპარაკობს) – პატივცემულო საზოგადოებავ, უპირველეს ყოვლისა, უნდა შევთანხმდეთ: თანახმა ხართ თუ არა, რომ აქ, სცენაზე, ეკიდოს უხილავი წარწერა – „თეატრი ტაძარია!“ თუ ეს ფორმულა თქვენთვისაც ისეთივე აპრიორია, როგორც ჩემთვის, მაშინ მე ჩავთვლი, რომ შემიძლია დამსწრე საზოგადოებას ვამცნო სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე და არაფერი სიმართლის გარდა. ხოლო, თუ აქ დამსწრეთაგან თუნდაც ერთი გამოჩნდება ისეთი, ვინც ჩემს მიერ ნახსენებ აქსიომას არ ეთანხმება, ვიმეორებ – თუნდაც ერთი, მაშინ მე დავდუმდები, დავდუმდები და კი, ბატონო, იცხოვრეთ უჩემოდ, ითამაშეთ სპექტაკლები, იმღერეთ, იცეკვეთ და იმხიარულეთ, მაგრამ – ჩემი ხელწერის გარეშე! დიახ, ჩემი ხელწერის გარეშე!
ერთი მაინტერესებს, მერე როგორღა ნახ-

ვალთ გასტროლებზე?! როგორღა ნახავთ ვენეციასა თუ პარიზს?! ან, თუნდაც... რა ვიცი, რომელი ერთი ჩამოგითვალთ. უჩემოდ თქვენ ხომ ყველაფერს, აბსოლუტურად ყველაფერს დაკარგავთ; გრიმი რა არის, გრიმსაც აღარავინ გამოგიგზავნით, როცა გაიგებენ, რომ მე აღარ ვმუშაობ თქვენს თეატრში!

**ქ-ნი ციციო –
ბ-ნი კაკო**

ბატონო კაკო, არ დაგვლუპოთ!
(უცებ დაწყნარდა) – მაშ ასე, მეთანხმებით თუ არა, რომ „თეატრი ტაძარია?!“
მარცხენა კულისიდან ზალიკო ენერგიულად შემოდის სცენაზე.

ზალიკო –

მობრძანდით ქალბატონო, მობრძანდით!
ზალიკო ჭუჭყში ამოგანგლულ ქალბატონს შემოუძღვა. ქალბატონს ფეხდაფეხ თერთმეტ-თორმეტი წლის გოგონა შემოჰყვა. ბავშვი იმდენადაა შეშინებული, რომ გაუბედავი, მოკლე-მოკლე ნაბიჯებით მოძრაობს. ვალიკო და გიოც გამოჩნდნენ. ქალბატონი ციციო ამოგანგლულ ქალბატონს ტაშისცემით მიეგება და პატივისცემის ნიშნად ავანსცენაზე მიიპატიჟა. სცენაზე შემოსული ვალიკო და გიოც ტაშს უკრავენ.

ზალიკო

(პარტერისკენ) – ვინ მოვიგონა?! მე მოვიგონე?! მაშ ეს ქალი მე მოვიგონე?! ან ეს ბავშვი აქ მე გავაჩინე?! აი, მთელი ამდენი ხანი არ დაგვისვენია, რომ ეს ქალი როგორმე ამოგვეყვანა და ზოგ-ზოგებმა კიდევ... მოვიგონებთ ხოლმე რაღაცასო! (ამოგანგლულ ქალბატონს) უთხარით, ქალბატონო, უთხარით, მაშ ჩვენ ცოტა ვიშრომეთ?

**ამოგანგლული
ქალბატონი –**

რას ბრძანებთ, შეიძლება ითქვას, რომ ჩემი სული იხსენით... და, საერთოდ, ამხანაგებო, მე ძალიან მოხარული ვარ, რომ ვდგავარ ისეთი პროჟულარული ადამიანების გვერდით, აქ

რომ არიან წარმოდგენილნი. მაპატიეთ, რომ დღეს ასე გამოვიყურები, მაგრამ რა ვუყოთ, ბედმა ყველას, რაღაც გვარგუნა. აი, მე, მაგალითად, დღეს სცენაზე დამაყენა და თანაც ვის გვერდით?! (სცენაზე ტაში გაისმა) გმადლობთ. დიდი მადლობა, ჩემო კარგებო! დიდი მადლობა!

ბატონი კაკო, რომელსაც სიტყვა შეაწყვეტინეს, ქალბატონ ციცოს ანიშნებს, გაიყვანონ ამოგანგლული ქალბატონი. ქალბატონი ციცო ამოგანგლული ქალბატონის გაყვანას ლამობს, ყურში რაღაცას ჩასჩურჩულებს და ბატონ კაკოზე ანიშნებს.

ამოგანგლული ქალბატონი –

კი, ბატონო, მე ხელს არ შეგიშლით, მაგრამ იცით, მინდა შემთხვევით ვისარგებლო და ერთი რამ გთხოვოთ, ოღონდ დამპირდით, რომ შემისრულებთ (ზალიკო, ვალიკო, გიო და ქალბატონი ციცო თავს უქნევენ და ჰპირდებიან).

იცით, მე სკოლაში ვმუშაობ და მომავალ თაობასთან მაქვს ურთიერთობა. მე ვიცი, რამდენად სჭირდებათ მათ ის სულიერი საზრდო, რომელსაც თითოეული ხელოვანთაგანი ატარებთ. ამიტომ მე მინდა გთხოვოთ, სულითა და გულით გთხოვოთ, რომ შეფობა იკისროთ ჩვენს სკოლაზე. მოგეხსენებათ, დღეს, როცა ჩვენს ირგვლივ ამდენი ძალადობა და სისასტიკეა გამეფებული, იმ სათუთ არსებას, რომელსაც ბავშვი ჰქვია, სჭირდება ამაღლებული საუბარი სხვადასხვა თემაზე...

იცით, ხანდახან ისეთ შეკითხვას დასვამენ ხოლმე, რომ პირდაპირ გაოცდებით... ვიფიქრებ ხოლმე... (ქალბატონმა ციცომ რაღაც წაუჩურჩულა ამოგანგლულ ქალბატონს) კარგი, კარგი, მაშინ მე ხელს აღარ შეგიშლით. ოღონდ, პირობა პირობაა. ხომ ასეა?!

ბ-ნი კაკო

მსახიობები თავს უქნევენ. გიო ამოგანგლულ ქალბატონსა და მის ქალიშვილს აცილებს. ბატონი კაკო, ქალბატონი ციცო, ვალიკო და ზალიკო ტაშით აცილებენ. გასვლისას, ამოგანგლულმა ქალბატონმა თავი მოატრიალა და ყველას ბედნიერი ღიმილით დაემშვიდობა.

(სრულიად გამოფხიზლებული, კვლავ პარტერს მიმართავს) – აი, ხედავთ? (ხელს იმ ადგილისკენ იშვერს, საიდანაც ამოგანგლული ქალბატონი გავიდა). „თეატრი ცხოვრების სარკეა!“ დიახ, დიახ, თეატრი ცხოვრების სარკეც არის! წელან მე მოგახსენეთ, რომ „თეატრი ტაძარია!“ ...და, უცებ, თითქოს, იმპროვიზაციააო, თეატრმა, ამ სცენამ, ვითარცა სარკემ, აირეკლა ის სურვილები, რომელიც ცხოვრებაშია გაბნეული. ნახეთ, რა სათუთი გრძნობები ამოძრავებდა იმ ქალბატონს? სად და ვისი მეშვეობით შეუძლია დაიკმაყოფილოს მან ეს გრძნობები?.. მხოლოდ აქ, ჩვენთან, ტაძარში! ღმერთია მოწმე, ჩვენ ეს არ დაგვიდგამს, არ გვითამაშია. თითქოს იმპროვიზაციააო, ცხოვრების ქარტეხილმა შემოაგდო ეს ქალბატონი სცენაზე!.. შემოაგდო დასტურად ჩემი სიტყვებისა: – „თეატრი ტაძარია!“

ქალბატონმა ციცომ, ვალიკომ, ზალიკომ და სცენაზე დაბრუნებულმა გიომ ტაში დაუკრეს, მაგრამ ბატონი კაკოს ხელის აწვეისთანავე გაჩერდნენ. ბატონ კაკოს რაღაცის თქმა უნდოდა, მაგრამ ერთ-ერთ მაყურებელს სიცილი წასკდა.

– რაშია საქმე? ვინ იცინის? (სიცილი არ წყდება). როგორ, განა ის, რაც ამ ქალბატონს დაემართა, სასაცილოა? მის ადგილზე ხომ ნები-სმიერი ჩვენთაგანი შეიძლებოდა აღმოჩენილიყო? (სიცილი კვლავ არ წყდება).

აბრძანდით, ჩემო ბატონო, აბრძანდით და მიპასუხეთ: – თქვენ რომ ჩავარდნილიყავით,

მაშინაც ასე იცინებდით?! (სიცილს ისტერიული ელფერი ეღება, მაგრამ ეტყობა, რომ მოცინარი პირზე ხელის მიფარებით ცდილობს თავის შეკავებას).

იქნებ მე ვთქვი აქ რამე სასაცილო?! (სიცილი კვლავ არ წყდება)

რომელი ხარ მანდ?! ადექი ფეხზე!.. ვის ვეუბნები მე?!

(პარტერში მყოფ დანარჩენ პრეტენდენტებს მიმართავს) რომელი იცინის მანდ?! მიდით და ააბრძანეთ ეგ ვაჟბატონი!

ერთ-ერთი პრეტენდენტი, რომელიც ბატონი კაკოს ბრძანების მიღებამდე უკვე ათვალეერებდა პარტერის უკანა რიგში მსხდომთ, მოცინარი მაყურებლისკენ თითოს გაიშვერს.

მესამე

პრეტენდენტი – შენ... ჩვენი ძმა!

თავჩარგული და სახეზე ხელეუბნებულები მოცინარი კვლავ იცინის. მესამე პრეტენდენტმა მოურიდებლად გაიარა მაყურებლის წინ, მიუახლოვდა მოცინარს, მკლავში ხელი მოჰკიდა და ფეხზე წამოდგომა აიძულა.

მესამე

პრეტენდენტი – შენ რო გეუბნებიან, არ უნდა გაიგო?

ბ-ნი კაკო –

გამოიყვანე მაქედან, გამოიყვანე!

მესამე პრეტენდენტმა მაჯაში ჩაავლო ხელი და გამოიყვანა მოცინარი მაყურებელი, რომელსაც ცალი ხელი სახეზე აქვს აფარებული და არაბუნებრივი, უცნაური სიცილით იცინის.

ბ-ნი კაკო –

აქ ამომიყვანე და ვნახავ ერთი, ბოლოს ვინ გაიცინებს!

სცენისკენ წაყვანილმა მოცინარმა არც ხელი გააშვებინა მესამე პრეტენდენტს და არც სიცილი შეწყვიტა.

ქ-ნი ციცი –

ღმერთო ჩემო, ეს ხომ ვახტანგია?!

ბ-ნი კაკო –

ვახტანგი ვინლაა?

ქ-ნი ციცი –

ამ სპექტაკლის დამდგმელი რეჟისორი.

ბ-ნი კაკო –

ს უმა მოჟნო საიტი!

მესამე პრეტენდენტმა მოცინარი ბატონ კაკოს მიჰგვარა და პარტერში დაბრუნდა. მსახიობებმა ერთმანეთს გადახედეს და აწრიალდნენ, მაგრამ ვერც ერთმა ვერ გაბედა ვახტანგთან მიახლოება. ქეთინო დაძაბული და კუშტი სახით უყურებს მოცინარ ვახტანგს.

ბ-ნი კაკო

(მსახიობებს) – ვოტ ავანტიურისტ, აა?!

ონ ვედ ნა პუბლიკე იგრაეტ! ონ ვედ ხოჩეტ პრივლეჩ ვნიმანიე; ჩტო, მოლ, ვოტ ზდეს, ვ ზალე სიდიტ ტოტ გენიი, კატორიი პასტავილ ნინე პრერვანნი სპეკტაკლ!

ჰა?! როგორია?!

ვოტ, ნე აჟიდალ, აა! ტაკოვო, ნიკაკ ნე აჟიდალ!

(ვახტანგს) რა ვქნათ ეხლა?! ასე, გიჟივით ვიცინოთ?! ხელს არ ჩამოიღებთ და თქვენს „მწყაზარ“ სახეს არ გვიჩვენებთ?!

ბატონმა კაკომ სახეზე მიფარებული ხელი ჩამოაშვებინა ვახტანგს. მან მეორე ხელი აიფარა, მაგრამ ბატონმა კაკომ მეორე ხელიც ჩამოაშვებინა და ორივე ხელი დაუჭირა. დაახლოებით ოცდათხუთმეტი წლის ვახტანგი, თავის ასაკსა და აგებულებასთან შეუფერებელი სახით იმანჭებდა. გაუგებარია, ტირის, იცინის თუ ტკივილს განიცდის. ბატონი კაკო შეცბა.

ბ-ნი კაკო –

რას ჰგავს ეს?! რა ხდება თქვენს თავს?! სადა გგონიათ თქვენი თავი?! (ბატონმა კაკომ ვახტანგს ხელი გაუშვა და ერთი ნაბიჯით უკან დაიხია) ბოლოს და ბოლოს, გაგვაგებინეთ, რაშია საქმე?!

ვახტანგმა სახეზე ორივე ხელი მიიფარა, წელში მოიხარა და რამდენჯერმე ისე ჩაისუნთქა ჰაერი, თითქოს სლუკუნს იკავებსო; შემდეგ შეჩერდა, ხელები ნელა ჩამოუშვა, წელში გაიმართა და თვალები ჭერს მიაპყრო; მოეშვა და დარცხვენილივით ძირს დაიხედა.

ბ-ნი კაკო –

გაგვაგებინეთ, რა ხდება თქვენს თავს?! სცენაზე მყოფთ ეჯიბრებით მსახიობის ოსტატობაში, თუ რაშია საქმე?! აა?!

ვახტანგი

(მაყურებელს მიმართავს) – მე... მინდა, რომ ბოდიში მოგიხადოთ... ეს... ჩემდაუნებურად მოხდა. ... არ ვიცი, როგორ მოხდა. ... არ ვიცი, რატომ დამემართა. მე, როგორც დღევანდელი სპექტაკლის დამდგმელ რეჟისორს, მინდოდა ბოლომდე ჩუმი ვყოფილიყავი; თუმცა, როგორც მოქალაქეს, მინდოდა მოვლენათა განვითარებისთვის ხელი შეემეშალა... მაგრამ შემდეგ ეს სისულელე დამემართა.

იცი... პროფესიად რეჟისორობა... ხოლო კონკრეტულად, თეატრის რეჟისორობა, იმიტომ ავირჩიე, რომ ადამიანებთან ერთად ადამიანებისთვის ხელოვნებით მეცხოვრა. დღეს დანიშნული სპექტაკლის პრემიერის შემდეგ თითქმის ყველა წარმოდგენას ვესწრებოდი და იმ განუმეორებელით ვცხოვრობდი, რომელიც სცენაზე მყოფთა და მაყურებელთა შორის ყოველ სპექტაკლზე სხვადასხვაა...

ბ-ნი კაკო –

საყვარელო, ეს... სენტიმენტალური ისტორია, კიდევ დიდხანს გაგრძელდება?

ვახტანგი –

დღეს დამთავრდა.

ბ-ნი კაკო –

... და უნდა ვიგულისხმოთ, რომ ამაში ბრალს მე მდებთ, ხომ? (ვახტანგი არ პასუხობს). გასაგებია!

მომიტანეთ სკამი!

ქ-ნი ციციო –

თქვენს უკან დგას.

ბ-ნი კაკო –

კიდევ ერთი!

მიუხედავად იმისა, რომ ქეთინოს გარდა დანარჩენები უკვე სკამებზე მოკალათებულიყვნენ, ადგილიდან არავინ დაძრულა. ბატონმა კაკომ ეს არ შეიმჩნია, აიღო თავისი პიჯაკი და სკამი ვახტანგს დაუდგა. ვახტანგმა მოიხედა და როცა დაინახა, რომ მხოლოდ ქეთინო იდგა ფეხზე, სკამი მას დაუდგა. ქალბატონი ციციო წამოხტა და თავისი სკამი ბატონ კაკოს მიუბრუნა.

ბ-ნი კაკო –

გმადლობთ, ქალბატონო ციციო, მაგრამ,

რადგან ბატონ ვახტანგს დღეს მძიმე დღე აქვს, თქვენის ნებართვით მას დავუთმობ.

ქალბატონმა ციციმ გაბუტული გოგოს სახე მიიღო, პიჯაკი ჩამოართვა და ტახტზე ღიმილით ჩამოჯდა. ბატონმა კაკომ ვახტანგს დაუდგა სკამი და მხარზე ხელის დაკვრით დასვა.

ბ-ნი კაკო –

მაშ, ასე! სიტყვებად ვაქციოთ ის, რა მიზანსაც თქვენ ამ ეტაპზე მიაღწიეთ: პირველი – თქვენ დამსწრე საზოგადოებას თქვენი აქ ყოფნა ამცნეთ; მეორე – თქვენ დამსწრე საზოგადოებას ტრაგიკულ პიროვნებად წარმოუდექით; მესამე – თქვენ დამადანაშაულებთ თქვენი იდეალების მსხვრევაში...

ვახტანგი –

მე ასე არ მითქვამს.

ბ-ნი კაკო –

მოითმინეთ, მოითმინეთ!

რადგან ჩვენს საუბარს არა მარტო მსახიობები, არამედ მაყურებელიც ესწრება, მოდით, ნუ დაწვრილმანდებით და ნუ დამაკარგვინებთ დროს ისეთი სისულელეების მტკიცებაში, როგორიცაა: „დიახ, თქვენ მე დამადანაშაულებთ თქვენი იდეალების მსხვრევაში მარჯვენა ან მარცხენა წარბის აწევითა თუ დაწევით და, ამა თუ იმ სიტყვის თქმითა თუ არ თქმით!“

არ გვინდა!

მოდით... გნებავთ... გამორჩეულ დღედ ვაქციოთ ეს დღე ჩვენს ცხოვრებაში! მოდით, სრული სიმართლე ვილაპარაკოთ, სრული, შიშველი, ღია სიმართლე!

ვახტანგი –

მე მხოლოდ ასე მინდა ცხოვრება.

ბ-ნი კაკო –

ოჰ, რა ადვილად დამთანხმდით...

ვახტანგი –

მაგრამ, თქვენც იქნებით გულწრფელი?

ბ-ნი კაკო –

მხოლოდ და მხოლოდ! მხოლოდ გულწრფელი! ... და გაფრთხილებთ, თუ რამეში ტყუილს შეგატყობთ, მაშინვე შევწყვეტ თქვენთან

საუბარს.

მაშ, ასე! დავინყოთ!

ჩემო, ბატონო ვახტანგ, მიგაჩნიათ თუ არა, რომ თეატრიდან გასულ მაყურებელს სიცარიელის გრძნობა არ უნდა გაჰყვეს?

ვახტანგი –

მიმაჩნია, რომ არ უნდა გაჰყვეს.

ბ-ნი კაკო –

... და, როგორ გგონიათ, მათთვის, თქვენი დადგმული სპექტაკლი უფრო სისხლსავსე იქნებოდა თუ ისე წარმართული საღამო, როგორც ის ამჟამად მიმდინარეობს? (პაუზა) რატომ სდუმხართ?

ვახტანგი –

საკითხი სხვანაირად დგას.

ბ-ნი კაკო –

როგორ დგას, ჩემო ბატონო?! როგორ?!

ვახტანგი –

ადამიანმა ან ადამიანთა ჯგუფმა რატომ უნდა მისცეს თავის თავს იმის უფლება, რომ ძალადობის საშუალებით ისე შეცვალოს სხვა ადამიანთა ცხოვრება, როგორც თვითონ მოესურვება?

ბ-ნი კაკო –

გიპასუხებთ.

ვახტანგი –

მე იმედი მაქვს, თვითონ არ დანვრილმანდებიან და არ მეტყვიან, რომ თუკი ვინმეს მაღალი იდეალების დამკვიდრება სურს, მაშინ უფლება აქვს ძალადობისაო.

პაუზა.

ბ-ნი კაკო –

მასე რომ გიპასუხოთ?

ვახტანგი –

მაშინ გეტყვით: თვით მეკობრეებიც კი, საკუთარ ზრახვათა გასამართლებლად, „დიადი იდეალების“ დამკვიდრებაზე იწყებენ საუბარს.

სიჩუმე.

პიესა, რომელიც დღეს უნდა წარმოდგენილიყო, დრამაა. დრამა, ჩვენი სამშობლოს ამჟამინდელი ბედის შესახებ. მაგრამ თქვენ, ძალადობით შემოჭრილმა ადამიანმა, ჩვენი ბედის ნაცვლად თქვენი „იმპროვიზაციები“

შემოგვთავაზეთ.

მართალი გითხრათ, არ ვიცი, ეს რა იყო: იმპროვიზირებული ფარსი? კომედია? ტრაგედია? იქნებ, თუ შეიძლება ასე ითქვას, ნეოტრაგედია, რადგან, დღევანდელი ტრაგედია მხოლოდ სცენით არ შემოფარგლულა, მან მაყურებელიც ჩაითრია, მაყურებელსაც მიაღებინა მონაწილეობა იმაში, რაც თქვენ ჩაიდინეთ.

მე არა ვარ სხვა ქვეყნიდან მოსული; ვიცი, რომელი ქვეყნის შვილიც ვარ და დღევანდელ დღემდე მიმაჩნდა, რომ მეტ-ნაკლებად ვიცნობდი იმ საზოგადოებას, რომელშიც გავიზარდე. მაგრამ ის რეაქცია, რაც დღევანდელ მაყურებელს მისთვის დადგმული სპექტაკლის დამანგრეველის მიმართ, თქვენს მიმართ, ჰქონდა, იმდენად მოულოდნელია, რომ მხოლოდ ერთ გზას მიტოვებს – გზას უდაბნოსკენ.

ბ-ნი კაკო

(იცინის) – სულ რაღაც ორიოდ სიტყვა სთქვით და რაოდენ დიდი უცოდინარობა გამოამჟღავნეთ.

ჩემო უმცროსო კოლეგა, (ჩაეცინა) „კოლეგა“, ... არ მინდა ისე გამიგოთ, თითქოს მაყურებლის გულის მოგებას ვცდილობდე, მაგრამ... მაყურებელი ნამდვილად არაფერ შუაშია. მაყურებელი ყველა ქვეყანაში ერთნაირია. ეს არის მდგომარეობა, როცა შენი ნებით გადახდილი ბილეთის საფასურად, თვითონ მეტ-ნაკლებად პასიურ მდგომარეობაში მყოფი, აქტიურ, სულიერ თუ ფიზიკურ სანახაობას ითხოვ. დღევანდელი მაყურებელიც ამას ითხოვდა. ... და თუ ჩემს გამოცდილებას ენდობით, ჩემი მოსვლის მერე მან ეს მიიღო.

ვახტანგი –

ჯერ კიდევ საკითხავია, თუ რა მიიღო.

დღევანდელი მაყურებელი ჩვენს სპექტაკლზე დასასწრებად მოვიდა და წინასწარ, თავისი სიცოცხლის გარკვეული საათებიც ჩვენ მოგვანდო. ამის შემდეგ შემოიჭერთ თქვენ და ცემა-ტყეპა ატეხეთ. ასეთი რამის მომსწრე მაყურებელი რა ხელოვნების მხილველი უნდა გამხდარიყო?

ბ-ნი კაკო –

კარგი შეკითხვაა. გიპასუხებთ. რა ხელოვნების და... ნაცვლად თქვენი პროვინციული სიუჟეტისა, ის ჩემი იმპროვიზირებული სიუჟეტის მომსწრე გახდა.

ვახტანგი –

რატომღაც მგონია, რომ ძლიერ სახელმწიფოში დადგმულ პატრიოტულ სპექტაკლს ჩვეულებრივ მოვლენად აღიქვამთ, ხოლო...

ბ-ნი კაკო

(შეაწყვეტინა) ცდებით. დღეს, ასეთ პიესებს არც ერთ ნორმალურ სახელმწიფოში აღარ დგამენ.

ვახტანგი –

იმიტომ, რომ ჩვენნაირი საფრთხის წინაშე, საკუთარი სახელმწიფოს გაქრობის საფრთხის წინაშე, არა დგანან. მაგრამ მიუხედავად ამისა, აბა, გაიხსენეთ რომელიმე ძლიერი სახელმწიფოს დროშა. გაიხსენეთ ის თვალშისაცემი პატივისცემა, რაც ამა თუ იმ სახელმწიფოში საკუთარი დროშის მიმართ აქვთ. გაიხსენეთ, ჩვენი თვალთახედვის არეშიც კი რამდენჯერ მოხვედრილა მათი დროშა? სულ უბრალო საგნებიდან დაწყებული – თითქმის ნებისმიერი მოვლენით დამთავრებული – ყველგან ჩანს მათი დროშა, ყველაფერშია მათი დროშა, ყველაფერს ამშვენებს მათი დროშა. რატომ? იმიტომ, რომ საკუთარი დროშის განუწყვეტელი ფრიალი პატრიოტიზმის, როგორც სახელმწიფოს ხერხემლის, მუდმივი შეხსენებაა; თქვენ კი მოდიხართ და საკუთარი სახელმწიფოს სიყვარულს მხო-

ლოდ „ფსიქო-ფიზიკურითა“ და მხოლოდ „ფსიქო-ქვეცნობიერ-სექსუალურით“ გვიცვლით, რისი გაცნობიერებაც არც ერთი ნორმალური ადამიანისთვის არ არის მიუღებელი, მაგრამ როცა „ფსიქო-ქვეცნობიერ-სექსუალურს“ გვაჩეჩებთ და ეროვნულს კი გვიფუჩეჩებთ, მხოლოდ ისღა მრჩება ვიფიქრო, რომ ეს პირადად თქვენი პროვინციული შეგნებიდან მომდინარეობს.

**ბ-ნი კაკო –
ვახტანგი –**

ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა ჰა!

თქვენ იცინით და არ გენაღვლებათ, რომ ქაოსი, რომელსაც თქვენ იმპროვიზაციას უწოდებთ, არა მხოლოდ ფიზიოლოგიურს, არამედ მოუწესრიგებელ ფიზიოლოგიურს ბადებს – თუკი შეიძლება ასე თქმა.

ბ-ნი კაკო –

იცით, რას გეტყვით? ადამიანი თვითონ არის „მოუწესრიგებელი ფიზიოლოგიური“, რადგან მას ბუნების მიერ ბოძებულ მონესრიგებულ ფიზიოლოგიაში ისეთი ქაოსი და იმდენი არეგ-დარეგა შეაქვს, რომ მისი ფიზიოლოგიაც მოუწესრიგებელი ხდება. ასე რომ, მე ნურაფერს დამაბრალებთ. როცა მე და თქვენ დავიბადეთ, ჩვენ უკვე დაგვხვდა ქაოსი. თქვენც, მეც, ყველა აქ მსხდომიც უკვე ატარებს ქაოსს! ვერავინ იტყვის, რომ ის, გამოგონილი ვიღაც ფრანცისკო ასიზელია! როგორ ფიქრობთ, დარბაზში მყოფი ნებისმიერი ახლადწამოღერებული გოგოცუნასთვის რა უფრო ახლობელია?! – მისივე ფიზიოლოგია და არა ირაციონალური თემები! ნებისმიერი სქესისა და ნებისმიერი ასაკის ადამიანისთვის რა უფრო ახლობელია?! – მათივე ფიზიოლოგია, რომელშიც უკვე ქაოსია! სულიერი გაუნონასწორებლობისა და გაურკვევლობის გამო აღძრული ქაოსი!

რა, იქნებ ის დაიბრალოთ, რომ ჩემი პატრიოტული თემებით ამ ზოგადკაცობრიულ სენს ვუმკურნალებო?! – ვერ დაიბრალებთ!

ამიტომ აღარ აქცევენ ყურადღებას ნორმალურ სახელმწიფოებში ისეთ თემას, როგორიცაა პატრიოტიზმი, რასაც მე ფაშიზმს ვუნოდებ!

მამ, თქვენ რა გევალებათ? ანუ ჩვენი პროფესიის ადამიანებს რა გვევალება? – ვიტრიალოთ ამ ქაოსში! ვიმოქმედოთ ამ ქაოსში! მივყიდოთ სცენიდან ხალხს მისთვის ესოდენ ნაცნობი ქაოსი, მაგრამ ჩვენს მიერ სახეცვლილი ქაოსი, მეტ-ნაკლებად ტკბილი და მეტ-ნაკლებად მწარე, ეპოქისა და მოდის, პოლიტიკისა და საჭიროების მიხედვით.

მე გულახდილობას დაგპირდით და ჩემს სიტყვას ვასრულებ. დააფასეთ ეს!

ვანტანგი –

დღევანდელი თქვენი „იმპროვიზაციებიდან“ რა გაჰყვება მაცურებელს?

ბ-ნი კაკო –

არაფერი! არც თქვენი დადგმულიდან და არც ჩემი იმპროვიზაციებიდან თეატრიდან გასულ მაცურებელს რამდენიმე წუთში აღარაფერი დარჩება! გამონაკლისს წარმოადგენს მხოლოდ ავადმყოფურად მოჭარბებული ფანტაზიისა და ემოციის ზოგიერთი მაცურებელი, რომელსაც მიღებული შთაბეჭდილება შეიძლება ცოტა დიდხანს გაჰყვეს. სამწუხაროდ, ასეთია მათი ბუნება. სამწუხაროდ, მხოლოდ მაშინ გვეკუთვნის მაცურებლის სული და გული, როცა ის ჩვენთან არის, თორემ მერე მორჩა, გათავდა, გაფრინდა! სამყარო დიდია და ადამიანთა ყურადღება უკვე სხვა რამეზე გადადის.

ამიტომ მთავარი ჩვენთვის ის არის, რომ ქაოსი, რომელსაც ჩვენ შევთავაზებთ, ინდივიდუ-

ვახტანგი –

აღიზიებული იყოს! მას ჩვენი ხელწერა, ჩვენი დამლა, რაც შეიძლება ღრმად უნდა აჯდეს, რათა მაყურებელს დიდხანს ახსოვდეს ჩვენი დადგმული სპექტაკლი!

მაშინ ნება მომეცით, გაკადროთ: – მაყურებლის მიმართ გამოთქმული თქვენი „გულისტიკივილი“ იქნებ ეგოიზმის ნაირსახეობაა? იმ ეგოისტური სურვილით გამოწვეული, რომლითაც გსურთ, რომ მხოლოდ თქვენი სპექტაკლებიდან მიღებული შთაბეჭდილებებით იცხოვრონ, მხოლოდ ის სურათ-ხატები ედგათ თვალწინ, მხოლოდ იმ აზრებით სულდგმულობდნენ, რომელსაც თქვენ შესთავაზებთ, რაც, თავისთავად, შენიღბული ძალადობაა. ხელოვნება „საკუთარი ხელწერითა“ და ქაოსით ადამიანების დადაღვა არ არის. ხელოვნება...

ბ-ნი კაკო

(შეაწყვეტინა) – საკმარისია!!

თქვენ იმდენად თავხედი აღმოჩნდით, რომ გადანყვივით კაკო გელეყვას შავ კაცად წარმოჩენა! თქვენ, – გუშინ გამომცხვარმა რეჟისორმა!

მაშ, მომისმინეთ! მომისმინეთ და დაიმახსოვრეთ! პირველი: იმავ წამს, როდესაც თეატრიდან გასულ მაყურებელს შეცივდება, ის იტყვის: „აუ, დაუბერა, ხო იცი!“ იმავ წამს, როდესაც თეატრიდან გასულ მაყურებელს დაცხება, ის იტყვის: „კიდევ ცხელა, კაცო?“ თქვენი პატრიოტული სპექტაკლიდან კი სულ მალე აღარაფერი დარჩება! მეორე: ხედავთ ამ მაყურებელს? ფსევდოინტელექტუალურ საუბარში თქვენ მე ის დამაკარგინეთ, ის მე გამექცა, ის სცენას გაექცა, აზრით ის უკვე სხვაგან არის, ის უკვე თავის პირად პრობლემებზე ფიქრობს: თავის შესაკეთებელ ავტომანქანაზე, თავის გასარეცხ საცვლე-

ბზე. რატომ? – იმიტომ, რომ მას მოსწყინდა ლაქლაქის მოსმენა! იმიტომ, რომ მას სანახაობა მოაკლდა! თქვენის წყალობით დრო, მაყურებლის დრო, ტრანსპორტით თეატრში მოსვლისა და სახლში წასვლის ჩათვლით, თქვენის წყალობით მან დაკარგა! არადა, ამ დროის შესავსებად მან ფული გადაიხადა!

რას ერჩოდით მას და რას გვერჩოდით ჩვენ?! თქვენს აქ გამოჩენამდე მაყურებელს არ მოუწყენია! ჩვენ მის „დროს“ იმპროვიზაციებით ვკლავდით! მართალია, ზოგიერთ საკითხში ზოგიერთი მაყურებელი არ დაგვეთანხმა, მაგრამ მე მთელი დარბაზი აი ამ მარჯვენაში მყავდა აყვანილი, მომხრენიცა და არამომხრენიც აქ, თეატრში, ჩემთან იყვნენ და განიცდიდნენ იმას, რაც მე, ჭეშმარიტ რეჟისორს, მსურდა!

ამიტომ შემოჭრილი და დამნაშავე მე კი არა, თქვენა ხართ!

გაეთრიე აქედან!!

თუმცაღა, არა! არა! (ბატონი კაკო მარცხენა კულისისკენ იწყებს უკან დახევას).

„ჯერ შეიცადეთ;

ვიდრემდე წახვალთ, მათქმევინეთ ეს ორი

სიტყვა:

მე ვენეციის სახელმწიფოს გამგებელთათვის გამიწვია სამსახური, – თითონც იციან; მაგრამ ამაზედ არას ვამბობ“.

აი, იმას კი მოგახსენებთ:

„რომ როცა ერთხელ ალეპოში ოსმალი ვინმე, თავს რიდე-დგმული, სიამაყით გულზედ

მოსული

ვენეციელსა სცემდა ერთსა და მის ქვეყანას უშვერის სიტყვით აგინებდა, – მივწვდი

მე ყელში

იმ ქოფაკ ძალლსა წინდაცვეთილს და დავკალ
ასე...“

ბატონი კაკო მარცხენა კულისში გაუჩინარდა, მაგრამ
წამის შემდეგ სახანძრო ბარჯით ხელში გამოვარდა და
ვახტანგისაკენ გაიქცა.

ბ-ნი კაკო –

ააააააა!!

ვახტანგმა მოასწრო განზე გახტომა; ბარჯი სკამში ჩაერ-
ჭო; ბატონ კაკოს ბარჯისთვის ხელი არ გაუშვია; ამოაძ-
რო სკამიდან და ახლა მოკაუჭებულები წვეტი მოუქნია
გვერდზე გამხტარ ვახტანგს, რომელმაც კვლავ აიციდინა.

ბ-ნი კაკო –

რატომ გამირბიხართ?! მეორე ლოყას რატომ
არ მიშვერთ?! რადგან მე მოძალადე ვარ და
თქვენ კი ჩემზე უკეთესი გგონიათ თავი, იყა-
ვით ისეთი ქრისტიანი მოძალადეს წინააღმ-
დეგობას რომ არ უწევს და მომეცით საშუ-
ალება, რომ მოგკლათ! ააააააა!!

სახანძრო ბარჯით მომარჯვებული ბატონი კაკო ვახტან-
გისაკენ კვლავ გაექანა. ვახტანგი პარტერში ჩახტა. ბა-
ტონი კაკოც ჩახტა, მაგრამ როცა ვახტანგი გასასვლელ-
იდან გაიქცა და ზურგს უკან კარი მოიჯახუნა, ის კარი,
რომლიდანაც სპექტაკლის დასაწყისში ბატონ კაკოს
უნდოდა შემოჭრა, ამ უკანასკნელმა ხარხარი დაიწყო და
სცენაზე აბრუნდა.

ბ-ნი კაკო –

ყველას ეშინია ბუნების შვილის; ოტელო კი
ბუნების შვილია და არა ბიბლიოთეკაში გაზ-
რდილი არამზადა.

ქ-ნი ციცო –

ხომ არ გაიოფლეთ?

ბატონი კაკო გაჩერდა; გაღიმებული უყურებს ქალბატონ
ციცოს. ქალბატონმა ციცომ სახანძრო ბარჯს რამდენ-
ჯერმე მოუცაცუნა თითი.

ქ-ნი ციცო –

ღმერთო ჩემო, რა ემოციური ხართ!

ბატონმა კაკომ პარტერის გასასვლელებში მიმოფან-
ტულ იარაღმომარჯვებულ პრეტენდენტებს მიმართა.

ბ-ნი კაკო –

მე ვგრძნობ, რომ ის ვერ მოისვენებს და
სადმე აქ იტრიალებს. ყველგან დაძებნეთ და

- ყურით მომითრიეთ.
- ვალიკო –** მე მოვაძებნინებ! მე ვიცი, სადაც იქნება!
- ბ-ნი კაკო –** კარგი... მაშინ, მიდი მაგ კრეტინთან და როგორმე დააჯერე: – მაყურებელი ითხოვს შენს დაბრუნებას-თქო და ამ კარებამდე მომიყვანე.
- ვალიკო –** კი, ბატონო! (ვალიკო რამდენიმე პრეტენდენტთან ერთად პარტერიდან ჩქარი ნაბიჯით გადის).
- ბ-ნი კაკო –** ციცო, პიჯაკი მომიტანე!
- ქ-ნი ციცო** გიო უცებ მოსწყდა ადგილს და პიჯაკის მოსატანად გაიქცა, მაგრამ მას ქალბატონი ციცო სწვდა და შეაჩერა. (გიოს) – სხვათა შორის, მე მთხოვა, რომ მიმეტანა...
- ბ-ნი კაკო** ზალიკომ შეჩერებული მსახიობების გვერდით ჩაიქროლა და პიჯაკი ბატონ კაკოს მიუბრუნა. (პიჯაკს იცვამს და მაყურებელს მიმართავს) – თქვენ განსაკუთრებული მაყურებელი ხართ. თქვენ მიეკუთვნებით იმ გამონაკლის მაყურებელთა რიცხვს, რომელთაც წილად ხვდათ ბედნიერება ცოცხლად ენახათ ის იმპროვიზაცია, ჭეშმარიტი თეატრალი რომ ქმნის თავისი ერის სამსახურში. აი დღესაც, მე თქვენს თვალწინ იმპროვიზირებულად ვქმნიდი იმას, რასაც ჭეშმარიტი თეატრალური ცხოვრება ჰქვია!
- საკუთარი თავის ქებად ნუ ჩამითვლით, მაგრამ ფაქტია, რომ იმ ქალაქებში, სადაც მე სპექტაკლები დამიდგამს, უპირველეს ყოვლისა, სვამდნენ კითხვას: – „საიდან ეს იუმორი?“ „საიდან ეს სილაღე?“, საიდან ეს დიდი ნიჭი იმპროვიზაციისა, რასაც ეს ადამიანი, პანია კუთხის შვილი, ვითარცა კაცობრიულ გონებას, ვითარცა კაცობრიულ სიბრძნეს, თავის მხრებზე ატარებს?!“
- ასე რომ, ფაქტია, მე საზღვარგარეთ მაღი-

არეს! ეს მაძლევს უფლებას, რომ თამამად ვთქვა: – მხოლოდ მე შემიძლია ამ თეატრის აღზევება! მხოლოდ მე შემიძლია, რომ ყველა აქ მყოფი მყავდეთ დაკავებული: ვინ – თამაშით და ვინ – თამაშის ცქერით! ცივილიზებული თეატრალური სამყაროსათვის თქვენ მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებით საინტერესო ობიექტი, როცა თქვენი თეატრის ხელმძღვანელი მე ვიქნები!

აირჩიეთ!! ნება თქვენია!!

პარტერის კარი ხმაურით გაიღო და ვალიკო შემოვიდა.

ვალიკო
ბ-ნი კაკო

(**ბატონ კაკოს**) – მოვიყვანე! აქ არის!

(**მაყურებელს**) – თქვენ ისტორიული არჩევანის წინაშე დგახართ! თქვენ უნდა აირჩიოთ ჩემსა და იმ ვითომდა რეჟისორს შორის, რომლის სახელის ხსენებაც არ მინდა, რათა ვინმემ რამე სუბიექტურობაში არ ჩამომართვას! ყველაფერი ობიექტურად და დემოკრატიულად უნდა ჩატარდეს, მაგრამ ერთი პირობით: – ჩვენ არეულობის უფლებას არ მოგცემთ! (**ვალიკოს**) ბატონო ვალიკო, სთხოვეთ ბატონ ვახტანგს, რომ შემოვიდეს!

ვალიკო

(**პარტერში შემოსასვლელ კართან დაბრუნდა**) – მობრძანდით, ბატონო ვახტანგ!

იარაღასხმულმა პრეტენდენტებმა ხელებგაკავებული და პირახვეული ვახტანგი პარტერში შემოიყვანეს, სადაც ტაში გაისმა.

ბ-ნი კაკო

(**მაყურებელს**) – ვიმეორებ: – ჩვენ, არეულობის უფლებას არ მოგცემთ!

პარტერში მომიფანტულმა პრეტენდენტებმა ავტომატები მარდად მოიმარჯვეს. მცირე ხნის სიჩუმის შემდეგ ბატონმა კაკომ ვახტანგს მიმართა.

ბ-ნი კაკო –

ბრიყვო, შენ მართლა დაიჯერე, რომ მაყ-

ურებელს უნდისხარ? ხომ ხედავ, რომ ყველა გუგულივით წყნარად ზის და შენს გარდა ამ თეატრში არავის არ უნდა არეულობა?

რას გადაგვეკიდე, კაცო?! ნუთუ ამ თეატრმა შენგან ერთხელ და სამუდამოდ არ უნდა დაისვენოს?! (მაყურებელს) რა გახდა, კაცო, ეს კაცი?! ვერ უნდა ამოვისუნთქოთ უამისოდ?! ბოლოს და ბოლოს, დემოკრატიამ საკუთარი თავი არ უნდა დაიცვას?! (ბატონი კაკო სკამზე ჩამოჯდა, ცალი ხელი შუბლზე მიიღო და იმავე ხელის იდაყვით მუხლს დაეყრდნო. მცირე ხნის შემდეგ წამოდგა და იმ პრეტენდენტებს მიმართა, რომელთაც ვახტანგი ჰყავდათ გაკავებული)

არა, არა! მე იძულებული ვარ, რომ ხალხის გულის ამოძახილს ანგარიში გავუწიო! მორჩა, დემოკრატიამ ჩვენი მაყურებელი ამ კაცის ფაშიზმისაგან უნდა დაიხსნას!

მიეცით ბრალდებულს საბოლოო სიტყვის უფლება!

ვალისკო –

მე! მე მოვხსნი თუ შეიძლება?!

ვალისკომ პირახვეული ვახტანგი გაათავისუფლა.

ვახტანგი –
ბ-ნი კაკო

ლმერთმა ადამიანს თავისუფლება მისცა და... (შეაწყვეტინა) – ეგ კიდევე საკითხავია, ადამიანს ლმერთმა მისცა თავისუფლება, თუ ადამიანმა თვითონ მოიპოვა თავისუფლება!

ვახტანგი –

კეთილისა და ბოროტის შეცნობის ხის არსებობა ადამიანს პირველად ლმერთმა გააგებინა და მხოლოდ გააფრთხილა! ადამიანისთვის ლმერთს არაფერი დაუძალებია! ამით მან ეშმაკის ძღვევის საშუალებაც მოგვცა და ცოდვად დაცემის თავისუფლებაც მოგვანიჭა! ლმერთმა!!

თქვენ?! თქვენ ვინა ხართ, რომ ადამიანებზე იარაღითა და ძალადობით ახდენთ გავლენას?!

- ბ-ნი კაკო – ვახტანგი –** მე ის ვარ, ვინც ფაშიზმს ებრძვის!
 თქვენს მიერვე გამოგონილს! რეალურად კი, ფაშიზმის დამკვიდრებას თვითონ ცდილობთ!
- ბ-ნი კაკო –** როგორ მიბედავ?! შენ აქ იმისთვის მოეთრიე, რომ მე გამასამართლო?! (ბატონმა კაკომ ბარჯი მოიმარჯვა. ვახტანგი პრეტენდენტებს ხელიდან დაუსხლტა და პარტერის მეორე გასასვლელიდან გაიქცა. პრეტენდენტები მყისვე დაედევნენ)
- ბ-ნი კაკო** (მაყურებელს) – აი, ხედავთ?! მაღლა ღმერთია მოწმე და დაბლა, პარტერში თქვენ, რომ ეს კაცი არანაირ დიალოგზე არ მოდის! ეს კაცი ჩვენთან შერიგებას გაურბის! რატომ?! რისთვის?! ნუთუ ამ სახანძრო იარაღის შეეშინდა?! მე ხომ ეს იარაღი სიმბოლურად მიჭირავს, როგორც მაგ ნაძირალას მიერ გაჩაღებული ცეცხლის ჩამქრობს?!
 კარგით, ბატონო; ოღონდ ჩვენი თეატრი გამთლიანდეს და მაყურებელმა თავისუფლად ამოისუნთქოს, ამასაც აღარ დავიჭერ ხელში! (ბარჯი გიოს გაუნოდა და მიმართა) ჩამოკიდე თავის ადგილზე!
- ქ-ნი ციცო –** ნუ, რაზეა ლაპარაკი?! მე ჩამოვკიდებ!
 ქალბატონმა ციცომ ბატონ კაკოს ბარჯი ჩამოართვა, მაგრამ იქ გაჩენილ გიოს თავისი წილი სიმძიმე უკვე ხელში ეჭირა. მსახიობებმა ბარჯი კულისებში გაიტანეს. გარეთ, ფოიეში, იმ კართან ახლოს, საიდანაც ვახტანგი გაიქცა, ავტომატი აკაკანდა. მსახიობები დაფრთხნენ. ვალიკო უცებ აღმოჩნდა სცენაზე. ხმაურით გაიღო პარტერის კარი, საიდანაც მეორე კაპელდინერი წივილით შემოვარდა.
- მეორე კაპელდინერი –** ვაიმე, კვდება, კვდება!
გიო – მოკვდეს! სამართალმა პური უნდა ჭამოს!
 გიომ ბატონი კაკოსკენ გააპარა თვალი.
- მეორე კაპელდინერი –** შენ არ ჭამო პური შენს ცხოვრებაში, შე დე-

- გენერატო! რა დაგიშავა იმ ქალმა?!
ქ-ნი ციცო – ვინ ქალმა?! რა ქალმა?! ვინა კვდება, ქალო?!
მეორე
კაპელდინერი – მარო კვდება, მარო!
ზალიკო – ვაა! ტყვია მოხვდა?!
მეორე
კაპელდინერი (ბატონ კაკოზე უთითებს) – ტყვიაზე მეტი არ ჩაარტყა თავში მაგ გათახსირებულმა, მაგან?!
ქ-ნი ციცო (ბატონ კაკოს წინ აეფარა) – როგორ უბედავ, შე ქუჩის ქალო, ჰაა?!
გიო (მეორე კაპელდინერს) – ეე, სოფელო! შენ იცი, რომ ეს კაცი ჩვენი თეატრის მამაა?!
მეორე
კაპელდინერი – უი, აგრემც მამა ღვთისა გაგინყრეთ შენცა და მაგ შენს „კოლეგებსაც“, თქვე არდასაბადებლებო თქვენა! (მეორე კაპელდინერი პარტერიდან გარბის)
- პირველი**
მაყურებელი (ნელა წამოდგა და გიოს მიმართა) – შენა, ძმაო, ეგრე უდიერად სოფელს რად მაიხსენიებ?! არ იციი, რო ჩვენ ჩვენი გასაჭირი გვაქ?!
ვალიკო (პირველ მაყურებელს) – დანყნარდით, ბატონო! დაბრძანდით და დანყნარდით! (პირველი მაყურებელი დაჯდა)
ზალიკო (ვალიკოს) – კაცო, მაროს რო მართლა რამე დაემართოს, მერე რა უნდა ვქნათ?
ვალიკო – ბატონო კაკო, იმ კაპელდინერს, რომელსაც თქვენ თავში ჩაარ... (ბატონმა კაკომ ვალიკოს შეხედდა) იმ კაპელდინერმა, რომელმაც... თქვენ... რომელთანაც... რომელმაც...
ზალიკო (ბატონ კაკოს) – აი, ის კაპელდინერი რომ მოკვდეს, მერე ვის დაბრალდება, ვის?!
ბ-ნი კაკო – აქ მომგვარეთ! მე გავაცოცხლებ!
გიო, ვალიკო და ზალიკო სცენიდან პარტერში ჩახტნენ და ფოიეში გაცვივდნენ. მეორე კარიდან რამდენიმე პრე-

ტენდენტი ყვირილით შემოიჭრა.

პრეტენდენტები – თავი მოიკლა! თავი მოიკლა!

ქეთინო – არა! არა!

ქ-ნი ციცო – ვინ?! ვახტანგმა?!

ერთ-ერთი

პრეტენდენტი – ჰოო, რაა! იმ შენმა ვახტანგმა!

ქ-ნი ციცო (ავანსცენაზე გამოვიდა და დოინჯი შემოიყარა) – სად-აური „ჩემი ვახტანგი“ ის იყო, ბიჭო! შენ მე თვალში ხომ არ გეპატარავეები?!

ბ-ნი კაკო

(ქალბატონ ციცოს) – კარგი, დანყნარდი, გავიგე, გასაგებია. (პრეტენდენტებს) თქვენ თვითონ ნახეთ, რომ მკვდარი იყო?

ერთ-ერთი

პრეტენდენტი – ასპროცენტიანი ვიცით, ბატონო კაკო, რომ მართლა მკვდარია!

ბოლო სიტყვების მთქმელ პრეტენდენტს ბატონმა კაკომ ანიშნა, მასთან მისულიყო. პრეტენდენტი სცენას მიუახლოვდა. ბატონი კაკო დაიხარა, პრეტენდენტს რალაცა უჩურჩულა და ხელით იმ კარზე მიუთითა, საიდანაც ვახტანგი გაიქცა. პრეტენდენტი გატრიალდა, ერთ-ერთ შეიარაღებულს ანიშნა, გამომყევით, და მასთან ერთად პარტერი სწრაფი ნაბიჯით დატოვა.

ბ-ნი კაკო

(პარტერს მიმართავს) – ქართველი კაცი ვაზს გასხლავს ხოლმე... მშრომელმა ადამიანმა იცის, რომ ვენახს ზედმეტი წანაზარდი თუ არ მოაცილა, ისე, ვაზი ვერ იხეირებს.

დღეს ჩვენი თეატრი არჩევანის წინაშე იდგა და მე მიხარია, რომ მან ისეთი გზა აირჩია, რომელიც სიხარულს, სიყვარულს და პატიოსნებას მოუტანს!

ქალბატონმა ციცომ ტაში დაუკრა, მაგრამ ერთი ადამიანის მიერ დაკრულმა ტაშმა უცნაურად გაიჟღერა. ბატონმა კაკომ და ქალბატონმა ციცომ ქეთინოს შეხედეს. ქეთინო თავდახრილი ზის.

ბ-ნი კაკო –

ქეთინო, თქვენი დუმილი როგორ გავიგოთ?

როგორც თანხმობა, ხომ?

ბ-ნი კაკო –

ქეთინომ უარყოფის ნიშნად თავი გაიქნია. ბატონმა კაკომ გაიცინა და ქეთინო ავანსცენაზე გამოიყვანა.

ქეთინო –

როგორ? თქვენ თქვენი რეჟისორის არ გჯერათ? თქვენ ჩემი არ გჯერათ?

არ მჯერა.

ბ-ნი კაკო

ბატონმა კაკომ ლალად გაიცინა და პარტერში, მარჯვენა მხარეს, სცენასთან ახლოს მყოფ მეორე პრეტენდენტს გახედა. გამოფხიზლებულმა მეორე პრეტენდენტმა ბატონ კაკოს ხელის აწევით ანიშნა თავისი მზადყოფნა.

(მაყურებელს) – განა შეიძლება რეჟისორს ამაზე დიდი ბედნიერება ეწვიოს?

ამ ანგელოზურმა არსებამ, რომელიც თეატრის მომავალია და იცის, რომ ჩემს ხელშია მისი ბედი – რადგან თუ როლებს მივცემ, მან შეიძლება გაიბრწყინოს, ხოლო თუ ისე მოვექცევი, რომ როლების მოლოდინში ვამყოფო, მაშინ შეიძლება რამდენიმე წლის მერე აღმოაჩინოს, რომ უკვე ყველაფერი გვიანდაა – და, აი, ამ ანგელოზურმა არსებამ, მიუხედავად ამისა, მაინც გაბედა იმის თქმა, რომ მას არ სჯერა ჩემი.

სად და ვის გაუბედავენ ამის თქმას?

მხოლოდ აქ და – მე! იმიტომ, რომ სადაც მე ვარ, იქ ყველასა აქვს თავისი აზრისა თუ დამოკიდებულების უშიშრად და თავისუფლად გამოთქმის საშუალება!

აი, ეს არის ქეშმარიტი თეატრალური ცხოვრება, რომელშიც უფრო მეტი თავისუფლებაა, ვიდრე თავისუფლებაში შეიძლება იყოს თავისუფლება!

მაგრამ საქმე ისაა, რომ ჩვენ პირდაპირ არ უნდა გავიგოთ ის, რაც ქეთევანმა ბრძანა. აქ, უბრალოდ... პოეტის პერიფრაზით თუ ვიტყვით: – „ხომ დიდებულია ეს ჩვენი რე-

ჟისორი, მაგრამ მე უფრო დიდებული მინდა“, – მაშინ გახდება საცნაური მამაშვილური ის დიდი სიყვარული, რაც ამ ადამიანმა თავის ტექსტში ქვეტექსტად ჩადო.

გმადლობ, ჩემო ქეთინო! გმადლობ!

ქეთინომ რალაცის თქმა დააპირა, მაგრამ ბატონმა კაკომ შეაწყვეტინა.

ბ-ნი კაკო –

არა, საყვარელო, ნუ შენუხდები, აღარ არის საჭირო! შენ უკვე ყველაფერი სთქვი.

ქეთინო –

მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი გაჩუმება გინდათ, მაინც გეტყვით: თქვენ უღალატეთ თქვენს დანიშნულებას.

ბატონმა კაკომ ქეთინოს შეხედა, ჩაიცინა, შარვლიდან მტვერი ჩამოიფერთხა და კიდევ ერთხელ გახედა პარტერში სცენასთან ახლოს მყოფ მეორე პრეტენდენტს, რომელმაც ხელის აწევით კვლავ ანიშნა თავისი მზადყოფნა.

პარტერის კარი გაიღო. გიომ და ზალიკომ ერთმანეთთან გადაჯვარდინებული ხელებით შემოიყვანეს პირველი კაპელდინერი. ვალიკო გიოს და ზალიკოს ფეხდაფეხ მოსდევს, რათა პირველი კაპელდინერი უკან არ გადავარდეს. ისინი სცენაზე ავიდნენ და ბატონი კაკოს წინ დადგნენ.

ბ-ნი კაკო

(პირველ კაპელდინერს) – სახელითა ქემმარიტი ხელოვნებისათა და პირადად ჩემი ნიჭისა და გონების ძალითა და ნებით მოგიწოდებ შენ, ქართველო დედავ, გარდამოხვიდე სცენასა ზედა და განაცვიფრო მთელი ქვეყნიერება იმ დიდი ძვრებით, მხოლოდ ამ თეატრში რომ შეიძლება მოხდეს!

ხელებჩამოშვებული, თვალუდახუჭული და თავჩაკიდებული პირველი კაპელდინერი არ იძვრის.

ბ-ნი კაკო

(სცენაზე ფეხი დაჰკრა) – ვის ვეუბნები მე?!

მეოთხე

მაყურებელი –

ააფეერიიიისტ!

ბ-ნი კაკო

(პარტერისკენ შემოტრიალდა) – ვინ გაბედა ამის

თქმა?!

დარბაზში მყოფმა იარაღმომარჯვებულმა პრეტენდენტებმა პარტერში სიარული და მაყურებელთა თვალღერება დაიწყეს.

ბ-ნი კაკო –

ვინ გაბედა-მეთქი ამის თქმა?!

აი, ეს არის, თეატრს რომ ლუპავს! რა ძალა უნდა ჰქონდეს ნებისმიერ ჩემს იმპროვიზაციას, თუ მაყურებლისგან უარყოფითი მუხტი, უარყოფითი ფლუიდი იგრნობა?! განა თეატრი არსებობს მაყურებელის გარეშე?! ხოლო თუ მაყურებელს არ სწამს თავისი შემოქმედისა, რა ჰქნას მხოლოდ შემოქმედმა?! (ვალიკოს, ზალიკოს და გიოს პირველ კაპელდინერზე მიუთითა)

გაიყვანეთ! აღარ მინდა თამაში! ... თამაში რა იყო... აღარ მინდა ასე მუშაობა! ... და, საერთოდ, მე ვტოვებ ამ თეატრს! (გაბუტული გვერდით გადავა)

**ქ-ნი ციცო –
ბ-ნი კაკო**

ბატონო კაკო, არ დაგვაობლოთ!

(უცებ შემოტრიალდა) – ჩემი გადაფურთხებული არასოდეს ამილოკავს და არც ეხლა ავლოკავ! დამთავრდა! (კვლავ ზურგშექცევით დადგა, მაგრამ სწრაფადვე შემოტრიალდა)

როგორ შეიძლება შეურაცხყოფა მომაცენო მე, შემოქმედს?!

სად გაიზარდნენ ეს ადამიანები?! სად?! განა ისინი იმ ქვეყნის შვილები არ არიან, რომელსაც ისეთი ინტელიგენცია ჰყავს, თუ საჭირო გახდა, ყველაფერს რომ აიღებს ხელში?! (კვლავ შეტრიალდა).

ქ-ნი ციცო

(მაყურებელს) – აი, ეს გინდოდათ, არა? ძლივს ველირსეთ მასშტაბურ რეჟისორს და ეხლა?! რა ეშველება ეხლა ჩვენს თეატრს?! ეხლა ხომ გრიმი რა არის, გრიმსაც კი აღარავინ გამოგვიგზავნის, როცა გაიგებენ, რომ ბატონ

კაკოს ჩვენ აღარ ვუნდივართ!

ქალბატონმა ციცომ ზიზლით შეხედა ქეთინოს, ბატონ კაკოსთან მივიდა და დაუწოქა. გიომ, ვალიკომ და ზალიკომ პირველ კაპელდინერს ხელი გაუშვეს, ბატონ კაკოსთან მიცვივდნენ და დაუწოქეს. ქეთინო ძირს დაგდებულ პირველ კაპელდინერთან მივიდა, დაიწოქა და თავზე ხელი გადაუსვა; სახეზე ხელები აიფარა და ატირდა.

ქ-ნი ციცო –

ბატონო კაკო! ელიტარული ინტელიგენციისა თუ უბრალო ინტელიგენციის სახელით, ერისა თუ ბერის სახელით გთხოვთ, რომ გვაპატიოთ და დაბრუნდეთ ჩვენი თეატრის ხელმძღვანელად!

ბატონი კაკო გაუნძრევლად დგას. ქეთინოს ტირილის ხმა ძლივს გასაგონად ისმის.

ქ-ნი ციცო –

ბატონო კაკო, გთხოვთ, გემუდარებით! ბოლოს და ბოლოს, განა მაყურებელმა უნდა გადანყვიტოს ჩვენი თეატრის ბედი?! მაყურებელი დღეს ერთია და ხვალ მეორე მოვა, მაგრამ ის ფასეულობა, რასაც ინტელიგენცია ქმნის, ნება მომეცით, დავაკონკრეტო, რასაც შემოქმედებითი ინტელიგენცია ქმნის, ის ფასეულობა დროშია განელილი, ის ფასეულობა მარადმწვანეა, ის ფასეულობა წარუვალთ! ... და განა თქვენ, ასეთი პალიტრის, უამრავი მიმდინარეობის, სტილისა და მსოფლმხედველობის ადამიანს, უფლება გაქვთ, თავი გაუყადროთ თითო-ოროლა გონებაშეზღუდულ სუნიანს?!

ბატონი კაკო ნელა შემოტრიალდა.

ბ-ნი კაკო –

თხემით ტერფამდე შემძრა თქვენმა სიტყვებმა. თქვენი გოდება მსოფლიო კულტურის გოდებაა; თქვენი ტკივილი მსოფლიო კულტურის ტკივილია; ... და, ბარაქალა თქვენ, ერის რჩეულო შვილებო, მუხლმოდრეკილნი, უანგაროდ რომ მოდიხართ ჩემთან და ერისა თუ

ბერის სახელით უკან დაბრუნებას მთხოვთ!
ვიცი მე, თქვენ... ვის რა გჭირდებათ. ვიცი
მე, რა სჭირდება ჩვენს ახალგაზრდობას.
ვიცი მე, რა სჭირდება ჩვენს სასიქაღულო
მანდილოსნებს... როგორ არ ვიცი...

ეხლა – სტუდენტობაზე.

ვიცი მე, რა სჭირდება ჩვენს სტუდენტობას...

ვიცი მე, რა სჭირდება მას...

ეხლა – ჯარზე.

ჯარს რა სჭირდება არ იცით?

რით ვერ გაიგეთ რა სჭირდება ჯარს?!

ვიცი მე... რა სჭირდება ჯარს... ვიცი მე...

ეხლა – მწერლობაზე.

ვიცი... ვიცი...

ეხლა – სპორტზე.

ეგვიც ვიცი... ეგვიც...

... და, რადგან მხოლოდ მე ვიცი ამდენი რამ,
როგორ შემიძლია მშობლიური თეატრის მი-
ტოვება? განა იმისთვის ჩამოვედი, რომ ეხლა
მივატოვო? ... არც მივატოვებ! დიახ, არ მი-
ვატოვებ!

დამაბრალონ, რაც უნდათ! დამწამონ, რაც
უნდათ! მლანძღონ, მთათხონ და მაფურთხონ
– მაინც ისე მოვხნავ და დავთესავ, როგორც
აქამდე მიხნავს და მითესია! რამეთუ ვიცი,
რამეთუ ღრმად მწამს, რომ ეს თეატრი დიდი
ექსპერიმენტების თეატრია! ეს თეატრი იმ
ახალი ადამიანის შესაქმნელი ლაბორატორია-
აა, რომელიც ნებისმიერ ჟანრში იმუშავებს!
თითოეულ თქვენთაგანს მე ისეთ მსახიობად
ვაქცევ, რომ ნებისმიერი ქვეყნის რეჟისორს
შეეძლება თქვენთან მუშაობა!

მხოლოდ ერთი რამ ვერ გავიგე: – სადაურ
ჟანრში ვიმუშაოთ. ჩამოყალიბებული რომ
მქონდეს სადაურ ჟანრში სჯობია მუშაობა,

მაშინ მხოლოდ იქაურ ჟანრში გაგწვრთნიდით. მაგრამ დღეს მსოფლიო თეატრალურ სამყაროში ისეთი სიტუაციაა, რომ ვერ გაიგებ, სადაურ ჟანრში უნდა იმუშაო კაცმა. ეს გლობალური პრობლემაა! ეს თანამედროვე, გლობალური პრობლემაა!

პარტერში კვლავ გაილო ხმაურით იგივე კარი, მაგრამ ამჯერად თხუთმეტი-თექვსმეტი წლის ყმანვილი პისტოლეტმომარჯვებული შემოიჭრა.

ყმანვილი –

სად არიან დედაჩემი და ჩემი და?!

ბ-ნი კაკო –

ყმანვილო, თეატრში – პისტოლეტით?

ყმანვილი

(სცენაზე აიჭრა) – ვინ ახრჩობდა დედაჩემს?!

ბ-ნი კაკო –

ვინ გითხრათ, ბატონო?!

ყმანვილი –

ჩემმა დამ დარეკა სახლში!

ბ-ნი კაკო –

აჰ, ის ქალბატონი და მისი გოგონა?! არა, ჩემო ბატონო. დედათქვენს კი არ ახრჩობდნენ, თვითონ იხრჩობოდა. ჩვენ იგი გადავარჩინეთ და შეფობასაც შევპირდით.

ყმანვილი –

კაცო, შენ რას მეარტისტები აქ?! რა შეფობა, რის შეფობა?!

მეორე პრეტენდენტმა პისტოლეტი ქეთინოს დაუმიზნა და ესროლა.

ქეთინო –

ვაიმე...

ქეთინო პირველ კაპელდინერს უსულოდ დაეცა. პარტერში მყოფმა მეორე პრეტენდენტმა, დავალების შესრულების შემდეგ წელში მოხრილმა და პისტოლეტმომარჯვებულმა, ჩაირბინა სცენის წინ და პარტერიდან გაიქცა. დაჩოქილი მსახიობები წამოდგნენ. ბატონმა კაკომ ქეთინოს მაჯისცემა გაუსინჯა და ყმანვილს ამოხედა. იარაღმომარჯვებული პრეტენდენტები პარტერს მოედევნენ. ბატონი კაკო თვალს არ აცილებს პისტოლეტმომარჯვებულ ყმანვილს, რომელიც მომხდართი გაოგნებულია და ვერ გაუგია, მას რატომ უყურებენ. ყმანვილმა პისტოლეტი ძირს დადო.

ყმანვილი –

მე... მე... დედას გეფიცვებით, მე არა... დედას

ბ-ნი კაკო

გეფიცებით...

(ცხვირსახოცი თვალებთან მოისვა) – მომიკლეს ის, ვინც ჩემი თვალის სინათლე იყო. მომიკლეს მუხანათურად, მომიკლეს ვერაგულად... და, იცით რატომ? იმიტომ, რომ ჩემი დამთმობი ხასიათითა და დემოკრატიულობით ბოროტად სარგებლობენ და საკუთარ თავს ყველაფრის ნებას აძლევენ. არ-კი უწყიან, რომ დემოკრატია უმკაცრეს დისციპლინას ნიშნავს.

(ბატონი კაკო ნელა წამოდგა)

არაფერია.. აწი მიყურონ!

ბატონი კაკო ყმანვილისაკენ დაიძრა. იარაღმომარჯვებული პირველი პრეტენდენტი კიბით ადის სცენაზე, დანარჩენი პრეტენდენტები რიგ-რიგობით ხტებიან.

ფარდის დახურვა იწყება. ბატონი კაკო და იარაღმომარჯვებული პრეტენდენტები ყმანვილის გარშემო წრეს კრავენ.

**მეხუთე
მაყურებელი
მეექვსე
მაყურებელი
მეხუთე
მაყურებელი
მეექვსე
მაყურებელი**

(ქალბატონი) – არ გაბედოთ! არ გაბედოთ!

(ახალგაზრდა) – გახსენით ფარდა!

(ქალბატონი) – გახსენით ფარდა!

(ახალგაზრდა) – გახსენით ფარდა!

სცენაზე ასული მეხუთე და მეექვსე მაყურებლის ზურგს უკან ფარდა დაიხურა.

თბილისი 1996 წ.

მედიასა და ინსონის თავისუფლება

პიესა ერთ მოქმედებად

მომხმედი პირნი:

ქალი და კაცი

ფარდის გახსნის შემდეგ ნახევრად ჩაბნელებულ სცენაზე ქალი შემოიპარა, სანერ მაგიდასთან მიიღბინა, რამდენიმე უჯრა სწრაფად დაათვალიერა და ერთ-ერთიდან გასაღები ამოიღო; კედელზე ჩამოკიდებული სხვადასხვა ეპოქისა და ქვეყნის იარაღით სავსე დაფა გამოსწია და კოლექციის უკან კედელში მოთავსებული სეიფის კარი როგორც იქნა გააღო. ოთახში კაცი შემოვიდა და სინათლე აანთო.

- კაცი** – მედეა? – (ქალმა სეიფში მოთავსებულ კონტეინერს ხელი დასტაცა, სანერ მაგიდასთან მიიღბინა და გამონეული უჯრიდან პისტოლეთი ამოიღო) მედეა!..
- ქალი** – არ მომეკარო! არ მომეკარო, თორემ თავს მოვიკლავ!
- კაცი** – ჩათვალე, რომ მეც მომკლავ იმიტომ, რომ მეც მაშინვე თავს მოვიკლავ!
- ქალი** – აღარ მენაღვლება რას გააკეთებ, რადგან მე ბოროტი იასონი არ მყვარებია! (ქალმა პისტოლეთი საფეთქელთან მიიღო)
- კაცი** – მედეა!
- ქალი** – მედეას ნუ მეძახი! შენთვის მედეა აღარა ვარ და შეგიძლია სხვა იპოვო!
- კაცი** – ჩემთვის მაინც მედეა ხარ!
- ქალი** – შენთვის მხოლოდ მეზღაპრე ვარ, თორემ ამ ყუთს განანადგერებდი!
- კაცი** – ამ კონტეინერში მთელი ჩემი სიცოცხლის ძიებაა ჩადებული და მისი განადგურების უფლება არა გვაქვს!
- ქალი** – ამ ყუთში არაადამიანური ძალაა ჩადებული და ჩვენ მოვალენი ვართ, ის გავანადგუროთ!
- კაცი** – შენ ხომ არაადამიანური გზიბლავს!
- ქალი** – მე ზეადამიანური მზიბლავს!
- კაცი** – ამ კონტეინერშიც ზეადამიანურია!
- ქალი** – მაგრამ დამანგრეველი!
- კაცი** – მაგრამ კონტეინერში ჩამწყვდეული!
- ქალი** – რომელიც შეიძლება გახსნა!
- კაცი** – რისი უფლებაც მაქვს, რადგან ეს ჩემმა გონებამ შექმნა!
- ქალი** – რომელსაც გრძნობა ახლოს არ გაკარებია!
- კაცი** – მე ამას დიდი ნებისყოფით ვქმნიდი!

- ქალი** – რომელმაც შეიძლება გიმტყუნოს და ყუთი გახსნა!
- კაცი** – მაგრამ გონება არ მიმტყუნებს!
- ქალი** – უკვე გიმტყუნა, როცა ეს შეგაკქმნევინა!
- კაცი** – გრძნობა უფრო მიმტყუნებს!
- ქალი** – მაგრამ წრფელი გული არა! არ მომეკარო! (პისტოლეთი კვლავ მიიღო საფეთქელთან)
- კაცი** – მედეა!!
- ქალი** – მედეას ნუ მეძახი! შენ ჩემი არაფერი გწამს!
- კაცი** – მაგრამ ხომ მსიბლავს; ხომ მსიბლავს იასონისა და მედეას გარდასხეულება რომ ვართ; ისევ კაცად და ქალად მოსულნი!
- ქალი** – გასართობად გსიბლავს! საქმით – ამ ყუთის ავტორი ხარ!
- კაცი** – მხოლოდ ამ კონტეინერის ავტორი ვარ?
- ქალი** – მხოლოდ მატერიალურის ავტორი ხარ!
- კაცი** – აკი ისიც სულის გამოხატულებააო?! (ამასობაში კაცი ქალს მიუახლოვდა და ხელში სწვდა. იბრძვიან. სროლის ხმა გაისმა. კაცმა შეძლო პისტოლეტის წართმევა და ყუთს ჩაბლაუჭებული ქალი ძირს დავარდა. სიჩუმეა. კაცმა სული მოითქვა, სავარძლამდე მილასლასდა და ჩაჯდა. ქალის ძლივს გასაგონი ქვითინი ისმის)
- კაცი** – თუ რომელიმე სახელმწიფოს არსებობა უნდა, მან თავდაცვაზეც უნდა იზრუნოს. (სიჩუმე. ქალის ქვითინიც აღარ ისმის) მე ჩემი ეპოქის შვილი ვარ და ვალდებული ვარ ისე ვიცხოვრო, როგორც ამ ეპოქის ადამიანს შეეფერება. (სიჩუმე)
- ქალი** – შეცდომა სწორედ ეგ ვალდებულებაა.
- კაცი** – როგორ შეიძლება ეს ვალდებულება შეცდომა იყოს?
- ქალი** – ეპოქა ადამიანმა უნდა შექმნას და არა ეპოქამ – ადამიანი. (სიჩუმე)
- კაცი** – მედეა, შენ სწორედ ახალი ეპოქა გიჭირავს ხელში.
- ქალი** – ამ ყუთის სახით?
- კაცი** – მაგ კონტეინერის სახით. (ქალი წყნარად მიუახლოვდა, ერთხანს უცქირა და სავარძელში ჩაჯდა)
- ქალი** – ერთხელ, როცა შენ კოლხეთში ჩასული ბერძენი იყავი და ბუნებრივად გინოდებდნენ იასონს, მაშინ, არა ესა

თუ ის ეპოქა, არამედ მარადისობა გეჭირა ხელში. მაშინ მარადისობამდე შენ თვითონ მიხვედი და შენივე სიხარბით დაკარგე...

კაცი – მედგა, ერთი წუთით გაგანწყვეტინებ... (ამოიხრა) დღევანდელი დღე ეტყობა ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი დღეა ჩემს ცხოვრებაში და ამიტომ უნდა შეგეკითხო: რაც ახლა უნდა მომიყვე და რაც არაერთხელ გაქვს მოყოლილი, კვლავ, როგორც შენზე შეყვარებულმა ადამიანმა მოვისმინო თუ როგორც მეცნიერმა, რომლისთვისაც მითებს, რელიგიებსა და სხვადასხვა ფილოსოფიურ მიმდინარეობებს მათთვის განკუთვნილი საპატიო ადგილი აქვთ, ხოლო რეალურ ცხოვრებას კი – სხვა?

ქალი – მე იმას მოგიყვები, რაც არასდროს მომიყოლია...

კაცი – (შეაწყვეტინა) შენ მოყოლილი გაქვს რომ ანტიკურ ეპოქაში ცხოვრობდი და გერქვა მედგა, რომ მე თითქოსდა იასონი მერქვა და კოლხეთში ოქროს საწმისისთვის ჩავედი...

ქალი – (შეაწყვეტინა) რაც მე მოგიყევი ბავშვობიდან უკვე უჩემოდაც იცოდი გარდა იმისა, რომ მითის პერსონაჟები ჩვენ ვიყავით და ამ საუკუნეშიც ბედმა დროებით კვლავ ერთმანეთს დაგვაკავშირა, მაგრამ რასაც ახლა გეტყვი, არასდროს მითქვამს.

კაცი – ...„დროებით დაგვაკავშირა“?

ქალი – რასაც ახლა გეტყვი ის რეალური ცხოვრებაა, რომელიც ოდესღაც ჩვენ გავიარეთ და...

კაცი – (შეაწყვეტინა) „ის რეალური“, რომელიც მხოლოდ შენს ხილვებშია?

ქალი – განა ათი წლის წინანდელ დოკუმენტურ კადრებსაც „ხილვით“ არ აღვიქვამთ?

კაცი – (გაეღიმა) მედგა, ძვირფასო, ის ფირი, ან დიდი თუ პატარა დისკი, რომელზედაც ათი თუ ოცი წლის წინანდელი ფაქტებია აღბეჭდილი, რეალური, ხელშესახები ნივთია, რეალურ, ხელშესახებ აპარატში ჩადებული და შემდეგ აღქმული.

- ქალი** – მე შემძლია გითხრა ის, რასაც ვხედავ.
- კაცი** – (გაელმა) კარგი, გისმენ, ძვირფასო. (სიჩუმე) მე მაშინ შეგანწყვეტინე, როცა ამბობდი: კოლხეთში მარადისობა გეჭირა ხელში, რომელიც შენივე სიხარბით დაკარგეო. საინტერესოა... აქამდე მსგავსი, მართალაც, არ გითქვამს. გისმენ.
- ქალი** – (ჩაბლაუჭებულ კონტინერს დახედა) როგორც შენ, ასე ვთქვათ, პოპულარული ენით ამიხსენი, ამ ყუთის გახსნის შემდეგ აქ მოთავსებული ბაქტერიები რადიოტალღებივით მოედება ჰაერს და, როგორც რადიომიმღები აფიქსირებს ხმას, ასევე დააფიქსირებს ჰაერში გავრცელებულ ამ ბაქტერიებს ყველა მოაზროვნე ადამიანის ტვინი, რაც მათი ორგანიზმის პარალიზებასა და სიკვდილს გამოიწვევს. უნდა ჩაგეკითხო: მხოლოდ მოაზროვნე ადამიანის ტვინი დააფიქსირებს?
- კაცი** – მხოლოდ მოაზროვნესი.
- ქალი** – კი მაგრამ, დედამინაზე, გარკვეულწილად, ყველა აზროვნებს, ველურებისა და ჰატარა ბავშვების გარდა.
- კაცი** – ჰოდა, სწორედ ისინი გადარჩებიან.
- ქალი** – ესე იგი, უსუსური არსებების გარდა დედამინაზე ყველა ამოწყდება. (სიჩუმე) ნუთუ ამას გთხოვს „ეპოქა“?
- კაცი** – (ღრმად ამოიხრა) მედეა, ერთი წუთით წარმოიდგინე ასეთი მდგომარეობა: რომელიმე, თუნდაც უმნიშვნელო სახელმწიფომ, ისეთი იარაღი შექმნას, რომ ნებისმიერი სახელმწიფოს განადგურება შეძლოს მაშინ, როცა მოესურვება. ახლა წარმოიდგინე, რომ იმ სახელმწიფოს პრეტენზიები გაუჩნდეს ჩვენს მიმართ და ამა თუ იმ საბაბით, საომარი მოქმედებებიც წამოიწყოს იმ იარაღის იმედით, რომლის არსებობაზე არც ჩვენ და არც რომელიმე სხვა სახელმწიფოს არაფერი გვეცოდინება. წარმოიდგინე: ჩვენ, ომში ჩათრეულმა სახელმწიფომ, ისეთი გამანადგურებელი მარცხი განვიცადოთ, რომ მივხვდეთ – ჩვენი სახელმწიფოს არსებობა დასრულდა! აი მაშინ, მხოლოდ იმ შემთხვევაში უნდა გამოვიყენოთ ეს „ყუთი“ და ყველასთან

გავასწოროთ ანგარიში, რის შემდეგაც მოაზროვნეთაგან დაცლილ დედამინაზე ყველას ნაშიერი **თანაბარი დონიდან** დაიწყებს ახალი ეპოქის შექმნას! ასე, რომ მე შემიძლია თამამად გითხრა: მაგ კონტინენტის შიგთავსი, გარკვეული თვალსაზრისით, ჰუმანური იარაღია, ხოლო პირდაპირი მნიშვნელობით – ახალი ეპოქის დამამკვიდრებელი! მე ისეთი რამ გაგანდე, რისი განდობის არანაირი უფლება არ მქონდა! გულწრფელად გეტყვი: მიყვარხარ, მაგრამ არა იმ სახელმწიფოზე მეტად, რომლის საკუთრებაც ეს პატარა კონტინენტი მინდა გახდეს. მე უფრო დიდი მოვალეობა მაკისრია, ვიდრე პირადი ურთიერთობებია! ნუ ისარგებლებ იმით, რომ გამიჭირდება დაუფიქრებლად მოგკლა! საკმარისია ამ პისტოლეტის სასხლეტს გამოვკრა, რომ მილიონობით ჩვენი თანამემამულის პრობლემა გადაიჭრება! ნუ გამაკეთებინებ ამას და... ახლა უკვე დროა კონტინენტი მომცე!

ქალი – ამის გაკეთება მაინც მოგიწევს.

კაცი – მომეცი კონტინენტი.

ქალი – არა!

კაცი – (გაეღიმა) ბოლოს და ბოლოს, ეს ჩემი შრომის ნაყოფია და მე უფლება მაქვს ისე მოვიქცე, როგორც მომესურება.

ქალი – მაგრამ იმის უფლება არ გაქვს, რომ შენი შრომის ნაყოფით ადამიანებზე შური იძიო!

კაცი – (კვლავ ეღიმება) განა შენ არ გინდა, რომ ევრიპიდეზე შური იძიო? ხომ ამბობ: მედეად ყოფნისას შვილები არ დადიხობი და ევრიპიდემ ეს დამაბრალაო.

ქალი – მე არავინ მომიკლავს!

კაცი – ოო, მედეა, როგორც ჩვენი სახელმწიფოს განადგურების შემთხვევაში ჩვენ ვერ დავამტკიცებთ, რომ არ ვიყავით ამის ღირსი მაშინ, როცა გამარჯვებულს საწინააღმდეგოს მტკიცების საშუალება ექნება, ასევე შენც ვერ დაამტკიცებ, რომ შვილები და ძმა არ მოგიკლავს!

- ქალი** – მე არავინ მომიკლავს!
- კაცი** – (იცინის) ხომ ხედავ რა აუტანელია, როცა იჩაგრები და პასუხსაც ვერ სცემ თავდამსხმელებს! წარმოიდგინე, ასე დაიჩაგროს მთელი ჩვენი სახელმწიფო! რატომ არ უნდა გვექონდეს ისეთი იარაღი, რომ თუნდაც ბოლომდე განადგურებულებმა მოწინააღმდეგე გავანადგუროთ?!
- ქალი** – ერთი თავდამსხმელი სახელმწიფოს გამო მთელი დედამიწა გავანადგუროთ?!
- კაცი** – თუ დანარჩენი სახელმწიფოები ისე არ მოგვეშველებიან, რომ ჩვენზე თავდამსხმელი შეჩერდეს, მაშინ ყველაფრის ღირსი იქნებიან! თუ ჩვენ გავგვნირავენ დასაღუპად, თვითონაც განადგურდნენ!
- ქალი** – ეს ხომ საშინელება იქნება!
- კაცი** – ჩვენი განადგურება იდელია იქნება?!
- ქალი** – ისეთი შთაბეჭდილება მრჩება, თითქოს გამიზნულად ქმნი თეორიულ ჩიხს, ოღონდ ამ იარაღის შექმნას გამართლება მოუძებნო!
- კაცი** – შენ გგონია, რომ მე არ მინდა მშვიდობა?
- ქალი** – მე მგონია, რომ ამ იარაღის შექმნაზე დახარჯულ ენერგიას სხვა სფეროსკენ თუ მიმართავდი, მილიარდობით ადამიანი გადარჩებოდა!
- კაცი** – რომელი „სფეროსკენაც“ არ უნდა მივმართოთ ჩვენი ენერგია, მაინც იმ ჭეშმარიტებასთან მივალთ, რომ ძალას მხოლოდ ათმაგი ძალა უნდა დაეუპირისპიროთ, რათა მომხდური შევაჩეროთ და დავამარცხოთ... ასეა, ძვირფასო. არ გაგიკვირდეს, ამაში რომ ვერ ერკვევი. თავდაცვაზე ზრუნვა, ქალწულებრივი ცნობიერების ადამიანთა საქმე არ არის!
- ქალი** – ეს რადიკალურად სხვა რამეა, ვიდრე – თავდაცვის იარაღი! (სიჩუმე) ყველაფერი შენი ბრალია და ამიტომ სიამოვნებით დავაპატიმრებინებ შენს თავს, კაცობრიობის წინაშე განეული „მეცნიერული ღვანლისთვის“! (კაცი ნელ-ნელა მიეყრდნო სავარძლის საზურგეს)
- კაცი** – ჩემს თავს დააპატიმრებინებ?

- ქალი** – დიას, დავაპატიმრებინებ! (ისინი ერთმანეთს თვალეში უყურებენ. კაცმა სივრცეს გახედა)
- კაცი** – ალბათ, ადამიანი, მართლაც, რამდენჯერმე იბადება და ჩემ წინ, მართლაც, მედეას გარდასხეულება ზის.
- ქალი** – (ირონიით) ნეტავი რამ გაგინათა გონება?
- კაცი** – ლალატმა.
- ქალი** – მას შემდეგ რაც ჩვენ ერთმანეთი გავიცანით, მე მხოლოდ შენ გეკუთვნი. (კაცი ადგა, კედელზე ჩამოკიდებულ იარაღთ სავსე დაფას წყნარად მიუახლოვდა, სეიფის კარი მიხურა, დაფა პირვანდელ მდგომარეობაში დააბრუნა და ზედ დამაგრებულ რამდენიმე იარაღს ხელი შეავლო)
- კაცი** – „მას შემდეგ რაც ჩვენ ერთმანეთი გავიცანით“, უფრო სწორად, იმის მერე, რაც არგონავტებსა და „ჩვენს გარდასხეულებაზე“ დაიწყე ლაპარაკი, კიდე ერთხელ გადავიკითხე ყველაფერი, რაც არგონავტებზეა ცნობილი. გული რომ არ გტკენოდა, არ გეკითხებოდი, რა გხიბლავდა იმ ქალში, მაგრამ დღეს, როცა ვნახე, რომ არც ისეთი ნაზი ყოფილხარ როგორც ლოგინში, თავს უფლებას ვაძლევ, შეკითხვით მოგმართო: დამდე პატივი და მიპასუხე – რა გხიბლავს მედეაში... *მედეა?*
- ქალი** – რაოდენ დიდი პატივია კვლავ მედეას რომ მეძახი, მაგრამ ვფიქრობ, – უკვე უადგილოდ. ნულარ შენუხედები. ამჟამინდელი სახელით მომმართე.
- კაცი** – რატომ? რატომ? ბარემ ბოლომდე ვითამაშოთ „ჩვენი ანტიკური როლები“. (ქალმა მცირე ხნით ჩაკიდა თავი, მაგრამ როცა ასწია, თვალეში თითქოს ცრემლიანი ჰქონდა)
- ქალი** – როცა პირველად დაგინახე, მკერდიდან მთელ სხეულში რალაც ჩამელვარა. როცა პირველად ჩამხედე თვალეში და დამელაპარაკე, თავბრუ დამეხვა და მუხლები ამიკანკალდა...
- კაცი** – უკაცრავად, ეს „ადრინდელ განსხეულებაში“, თუ აქ, მეოცე საუკუნეში? (ქალმა გვერდით გაიხედა)
- ქალი** – იმდენად დიდი სიყვარულით მიყვარდი, მრცხვენოდა მეთადიკ კი გამომეხატა. სანოლში ხომ სულ მთლად ვმუნჯდებოდი.

- კაცი** – აჰ, გასაგებია... ესე იგი აქ, მეოცე საუკუნეში.
- ქალი** – (მცირე სიჩუმის შემდეგ ამოისუნთქა) ჩვენი გაცნობიდან დიდი დრო არ იყო გასული, ოთახში უცხო ადამიანი რომ დავლანდე. შემეშინდა, მაგრამ ვერ გაგიმხილე; ვიფიქრე, გამივლის-მეთქი...
- კაცი** – (შეაწყვეტინა) ვერ გავიგე, რეალური ადამიანი დაინახე თუ მოჩვენება?
- ქალი** – შენ ალბათ მოჩვენებას დაარქმევდი.
- კაცი** – გასაგებია. შემდეგ?
- ქალი** – როცა მეორედ და მესამედ სხვადასხვა ადამიანი ვნახე, მივხვდი, რომ ისინი თავისი ცხოვრებით ცხოვრობდნენ და მე არ მანუხებდნენ. დღეს უკვე ყველაფერი ვიცი მათ შესახებ; უფრო სწორად – ჩვენს შესახებ.
- კაცი** – „მათ შესახებ“ და „ჩვენს შესახებ“ – ესე იგი?..
- ქალი** – „მათ შესახებ“ – ვინც ოდესღაც ჩვენ ვიყავით. (სიჩუმე)
- კაცი** – მათთან კონტაქტში ხარ?
- ქალი** – ასე ვერ ვიტყვოდი. უბრალოდ, როცა ჩვენი ადრინდელი ცხოვრების შესახებ რამე მაინტერესებს, შეკითხვას ვაგზავნი და...
- კაცი** – სად აგზავნი?
- ქალი** – სად? არ ვიცი, როგორ გითხრა...
- კაცი** – კარგი. მერე ვინ გპასუხობს?
- ქალი** – შეკითხვის პასუხად წინა ცხოვრებიდან რომელიმე ეპიზოდი იწყება და ვხედავ, რომ რაც შევეკითხე, ასე ან ისე მომხდარა.
- კაცი** – როგორ, „ასე ან ისე“?
- ქალი** – განვლილი ცხოვრების იმ ეპიზოდს ვხედავ, როცა ის მოხდა, რისი გაგებაც მაინტერესებდა. იმ ეპიზოდში ჩემს ადრინდელ საქციელსაც ისევე ვხედავ, როგორც სხვისას და ეპიზოდის დასასრულს პასუხი უკვე მიღებული მაქვს.
- კაცი** – რას ეკითხები ხოლმე?
- ქალი** – პირველად შენზე ვკითხე.
- კაცი** – რა ჰკითხე?
- ქალი** – მაინტერესებდა, წინა ცხოვრებაშიც გიცნობდი თუ

არა და თუ გიცნობდი, ჩემთვის ვინ იყავი.

კაცი – შემდეგ?

ქალი – აღმოჩნდა, რომ ოთახში პირველად ვინც დავლანდე, შენ ყოფილხარ.

კაცი – ...და ვერ მიცანი?

ქალი – ვერა.

კაცი – (გაეცინა) რატომ?

ქალი – უნინ სხვანაირი სახე გქონია.

კაცი – ოოო! კარგად გამოვიყურებოდი?

ქალი – (თვალდასუჭულმა) ღვთაებრივად! (სიჩუმე. კაცი წყნარი ნაბიჯით დაბრუნდა სავარძელთან და კიდევ ჩამოჯდა)

კაცი – შენ გინდა სთქვა, რომ მე... ახლა... მე, ახლა, მინდა შეგეკითხო: ჩვენი შვილების მოკვლის საბაბი თურმე მართლა გქონდა? (ქალმა თვალბეჭედი შეხედა) ვერ გავიგე... რატომ მიყურებ? იმ... იასონმა სხვა ქალში გაგცვალა და... მე, როგორც მოლალატეს? მედეა, მართალია, ამ ცხოვრებაში მე და შენ ცოლ-ქმარი ჯერ არა ვართ, მაგრამ იმის მიხედვით, რომ მეც მხოლოდ შენ გეკუთვნი, არ შეიძლებოდა ოდესმე შენთვის მელალატა!

ქალი – შენ მე სხვა ქალში არ გამცვალე.

კაცი – არა?! აი, ხომ ხედავ?!
ქალი – შენ სული გაცვალე მატერიალურ კეთილდღეობაზე.

(სიჩუმე)

კაცი – (თითქოს გამოფხიზლდაო) ერთი წუთით, ერთი წუთით! სულს რატომ გაცვლის ადამიანი მატერიალურ კეთილდღეობაზე, თუკი ეს კეთილდღეობა მას მაინც აქვს? მე იქ... უფრო სწორად იასონი... საბერძნეთის გმირი იყო და მატერიალური კეთილდღეობა მეტნაკლებად ექნებოდა! იქ ოქროს ვერძი გვქონდა... ტყავი – უფრო ზუსტად, თუ, რაღაც... ოქროსთან დაკავშირებული...

ქალი – არავითარი ვერძი, არავითარი ტყავი და არავითარი ოქრო არ ყოფილა!

კაცი – არა?!

ქალი – არა! (სიჩუმე)

კაცი – მედეა, დაფიქრდი, იქნებ არგონავტებიც არ ყოფილან?

- ქალი** – როცა ჰომეროსი ამბობს „ყველასათვის სანუკვარი საზღვაო ხომალდი არგო“ – ის რეალურ, ხელშესახებ ხომალდს გულისხმობს.
- კაცი** – (გამოცოცხლდა) თუ „რეალური ხომალდი“ და არგონავტები არსებობდნენ, ძვირფასი ტყავი რატომ არ შეიძლებოდა ჰქონოდათ?
- ქალი** – ფიზიკურად ხელშესახებ ოქროსა და ტყავზე არ არის თურმე ლაპარაკი. თქვენ, ბერძნები, მაშინ ბერძნებად დაბადებულნი, კოლხეთში იმ დაკარგულის მოსაპოვებლად ჩასულხართ, რაც ყველამ, მთელმა კაცობრიობამ დაკარგა და არა მხოლოდ – ბერძნებმა. (სიჩუმე)
- კაცი** – კაცობრიობამ დაკარგა და კოლხეთში მხოლოდ მამაშენს ჰქონდა?
- ქალი** – შენი ცინიზმი იმის საშუალებას არ გაძლევს, რომ გაიგო, რისი თქმა მინდა.
- კაცი** – (გაეცინა. ორივე ხელით მოეფერა ქალის თავისუფალ ხელს) მედეა, მე ყველაფერი გავიგე... (კონტინერი გამოართვა და ახლა ცალი ხელით მოეფერა ქალის გათავისუფლებულ ხელს) მე გავიგე, რომ ავად ხარ. (კაცი შეცბა) ეს სიტყვა უნებლიედ წამომცდა! მაპატიე!.. მაგრამ მე მჯერა, რომ შენი ავადმყოფობა ემოციური გადატვირთვით არის გამოწვეული! მაპატიე, რომ მაშინვე ვერ მოგხედე, როცა პირველად დაინწყე მედეაზე ლაპარაკი! ჩვენი გეგმები არ შეიცვლება და ჩვენ მაინც დავქორწინდებით... (ქალი უცებ შეკრთა, კონტინერს შეხედა, ხელიდან გამოგლიჯა და სავარძლიდან წამოხტა. კაციც წამოვარდა)
- კაცი** – მედეა!
- ქალი** – არ მომეკარო!
- კაცი** – მედეა არ გამაბრაზო! ახლავე მოდი და ჩამაბარე კონტინერი! ეს მამაშენის ნივთი არ არის, რომ მაშინ დასტაცო ხელი, როცა მოგინდება! ეს ჩემი კონტინერია, ჩემი საკუთრებაა!
- ქალი** – შენმა საკუთრებამ ყველას სიცოცხლე ჩააგდო საფრთხეში!
- კაცი** – ყველას სიცოცხლე შენი და შენნაირების სადარდელი

- არ არის! მომიტანე კონტეინერი!
- ქალი** – არასოდეს! (კაცი ქალისკენ დაიძრა) არ მომეკარო, თორემ სარქველს გავხსნი!
- კაცი** – შენ რა, სულ მთლად გაგიჟდი?! (კაცი კვლავ დაიძრა. ქალმა უკან დაიხია)
- ქალი** – გავხსენი თავსახური! (კაცი ადგილზე გაქვავდა. ქალმა რალაც ნივთი გადაუგდო; ნივთი კაცის ფეხებთან დავარდა; კაცმა ჯერ ნივთს შეხედა, შემდეგ ქალს) ახლა უკვე ყოველი შენი ნაბიჯის გადმოდგმაზე თითო სარქველს გავხსნი! შენ დაგავინწყდა, რომ ამ ყუთის შესახებ ყველაფერი ვიცი! (კაცი მუხლებზე დაეცა)
- კაცი** – ოღონდ ეს არ ჩაიძინო, მედეა!..
- ქალი** – თუ არ მომეკარები, არაფერი მოხდება! შენ იცი, რომ ეს მხოლოდ თავსახურია და არა მთავარი სარქველი და ჯერ არაფერი მოხდება!
- კაცი** – ოო, მედეა! ღვთის გულისათვის!..
- ქალი** – რომელი ღვთის, შენ რომ არა გწამს?!
- კაცი** – როგორ არა მწამს! შენ ხომ იცი, რომ მე ეკლესიაშიც დავდივარ!
- ქალი** – და „მსოფლიო ანგარიშსწორებისთვისაც“ მზად ხარ!
- კაცი** – ეს ხომ თანამედროვე მეცნიერების ნაყოფია?!
- ქალი** – ეს იმ შეცდომის ნაყოფია, რომელიც საბერძნეთში დაუშვი!
- კაცი** – რა შეცდომა დაუშვი, მედეა?! მე ხომ არ მითქვამს, შვილები დახოცა-მეთქი?! ეს ხომ ევრიპიდემ თქვა?! მაგრამ მე შემოძლია სამართლიანობის აღდგენა! მე გამოვიკვლევ და დავამტკიცებ, რომ მედეას არ დაუხოცავს შვილები!
- ქალი** – დანყნარდი! საბერძნეთშიც ყველამ იცოდა, რომ მედეას არ დაუხოცავს შვილები, მაგრამ დრამატურგთა შეჯიბრში დამარცხებულმა ევრიპიდემ პიესის სიმძაფრისთვის გადააკეთა მითის სიუჟეტი!
- კაცი** – როცა ჩემი დონის მეცნიერი იტყვის, რომ მედეას არავინ მოუკლავს, იმ სიტყვას სხვა ფასი ექნება!
- ქალი** – რაც არისტოტელემ თქვა, მითის სიუჟეტის თვით-

ნებურ შეცვლაზე, სიცრუის გასაბათილებლად ისიც მეყოფა!

კაცი – მაშინ, მითხარი, საბერძნეთში რა დავაშავე და რით შემძლია მისი გამოსწორება!

ქალი – შენ ის აღმოჩნდი, ვინც მარგალიტებს ტალახი ამჯობინა.

კაცი – მაპატიე, რომ უხსოვარ დროში შევცოდე და სხვა ქალში გაგცვალე! მაპატიე და დადე ეგ კონტეინერი! გემუდარები! ოო! მედეა! პისტოლეტი! სავარძელზე დევს პისტოლეტი! ის აილე! ის გეჭიროს ჩემ წინააღმდეგ! თუ გნებავს მე მოგცემ პისტოლეტს! სავარძლამდე ისე მივალ, რომ ფეხზე არ ავდგები და იატაკზე გამოგისრიალებ პისტოლეტს! ავილო?! მოგანოდო?! მიპასუხე! გემუდარები მიპასუხე! მეეენდეეე! ამალებინე პისტოლეტი! ეს კონტეინერი ჩემი შექმნილია და ვიცი, რა საშინელებასაც წარმოადგენს! მერწმუნე, მე არ ჩავიდენ ისეთ საქციელს, რომ იძულებული გაგხადო, თუნდაც პირველი სარქველი გახსნა! მენდე, მედეა!!

ქალი – გენდობი.

კაცი – კარგი, ძვირფასო! აი, მიყურე, აი, ასე! (მუხლებზე მდგარმა კაცმა ორივე ხელი მაღლა ასწია და სავარძლამდე დაჩოქილი მივიდა) – აი, მოვედი! აი, შეხედე, ძვირფასო! მხოლოდ ორი თითით ავიღებ პისტოლეტს! აი, ავილე! აი, ასევე ვდებ იატაკზე! აი, დავედე! ხელიც ხომ გაეუშვი! ახლა, მითხარი, შენსკენ როგორ გამოვაცურო?! ხელში ავილო და ისე, თუ თითები ვკრა?! არ ავიღებ ხელში! მხოლოდ თითებს ვკრავ! (პისტოლეტი ქალის ფეხებთან აღმოჩნდა. ქალი კაცს უყურებს და ადგილიდან არ იძვრის) აილე, ძვირფასო! აილე! მაგ პისტოლეტით დამემუქრე! მაგით შემაშინე! (სიჩუმე. დაჩოქილი კაცი და ფეხზე მდგარი ქალი ერთმანეთს უყურებენ)

ქალი – (გაკვირვებული) ...და მე ბედნიერ ქალად ვგრძნობდი თავს, რომ შენ გეკუთვნოდი?

კაცი – არაფერია, მედეა! არაფერია, ძვირფასო! მე ყველაფერს შევცვლი! მე ყველაფერს შევცვლი, ოღონდ ეგ კონ-

ტეინერი დადე! ოლონდ დადე! ოლონდ დადე! (ქალმა კონტეინერი საწერ მაგიდაზე დადო) არა! მანდ არა! (ქალმა გაკვირვებული სახით მოხედა. დაჩოქილმა კაცმა ორივე ხელი გამალა) გამათავისუფლე ამ შიშისგან! მოაშორე ეს მართლაცდა ყუთი და დადე თავის ადგილზე, თორემ მაგის დანახვა აღარ შემიძლია! (ქალი უცებ შეტრიალდა, კონტეინერს ხელი დასტაცა, ჩქარი ნაბიჯით მიუახლოვდა იარაღის დაფას და გამოსწია, მიხურული სეიფის კარი გააღო, კონტეინერი შიგ მოათავსა, კარი მიაჯახუნა, გაბრაზებული შემოტრიალდა, ჩქარი ნაბიჯით დაბრუნდა სავარძელთან და დაჯდა)

კაცი – (მუხლებზე მდგარი ნელა ირწევა წინ და უკან) ოო, ღმერთო ჩემო; ოო, ღმერთო ჩემო; ეს რა საშინელი დღე გათენდა; და ნუთუ ეს ყველაფერი დამთავრდა? ნუთუ ეს ყველაფერი დამთავრდა? (კაცმა სავარძლისკენ გაიშვირა ხელი, მუხლებით ძლივს გადაადგილდა, მიწვდა ცარიელ სავარძელს, თავისკენ მისწია, ზედ აფოფხდა, იდაყვებით მუხლისთავებს დაეყრდნო და თავი ხელებში ჩარგო) გამამგებინე რა გინდა ჩემგან?

ქალი – პირველ რიგში – ყუთის განადგურება.

კაცი – ეგ გასაგებია, ეგ ვიცი; მაგრამ მე სხვას გეკითხები: მითხარი რა შევცოდე და რა შემიძლია გავაკეთო, რომ ჩემი შეცდომა გამოვასწორო, თუ მართლა მე ვარ ის ყოფილი იასონი და ყოფილი ბერძენი და საერთოდ!.. თუ ქვეყნიერება ისეა მოწყობილი, რომ რამდენჯერმე ვიბადებით, რატომ არ გვახსოვს ვინ ვიყავით, რათა იქიდან გავაგრძელოთ ჩვენი ცხოვრება, საიდანაც წინა გარდაცვალებისას შევწყვიტეთ და, რაც მთავარია, სადღაა მაშინ ღმერთის მოცემული ჰარმონიულობა და თავისუფლება, ჩვენივე ადრინდელი ცხოვრება თუ არ გვახსოვს?!

ქალი – (სრულიად დანყნარებულმა) თუ რამ არ გვახსოვს, ჩვენივე ბრალია. ყოველი მომდევნო დაბადება განვითარების ახალი შანსია და იმის იმედი, რომ წარსული შეცდომების გამოსწორებაც შეიძლება და ოდესღაც დაწყებული ჰარმონიული გზის გაგრძელებაც. ღმერთის

მოცემული თავისუფლებით კი ნებისმიერი ახალი გზა შეგვიძლია ავირჩიოთ. აი შენ ახლა საშუალება გაქვს, რომ წარსულისგან გათავისუფლდე და ახალი გზა აირჩიო.

კაცი – ანუ...

ქალი – ანუ ეს საშინელი ყუთი გაანადგურო...

კაცი – რატომ მიგაჩნია, რომ რასაც შენ მიკარნახებ, ის ჩემი თავისუფალი არჩევანი იქნება? ...და საერთოდ, ვინ მოგცა უფლება მეორე ადამიანს მიუთითო, როგორ იცხოვროს?

ქალი – თუკი ეს „მეორე ადამიანი“ ის არის, ვისი მეორე ნახევარიც ოდესღაც მე ვიყავი?

კაცი – რატომ მხოლოდ ოდესღაც? აჰ, იმიტომ, რომ ეხლა როგორც ირკვევა, უხსოვარ დროში თურმე სხვა ქალი მომსურვებია?

ქალი – არა. „სხვა ქალი“ მითიური გამოხატულებაა იმ მცდარი გზისა, რომელსაც შემდეგ დაადექი.

კაცი – რა გზას დავადექი?

ქალი – მხოლოდ მატერიალური სიკეთის მოპოვების გზას.

კაცი – მხოლოდ „სულიერი სიკეთე“ რომელი იყო?

ქალი – მხოლოდ სულიერი, მატერიალურის გარეშე, ადამიანებისთვის არ არსებობს. შენ კი, მხოლოდ მატერიალური სიკეთე აირჩიე და, მითის მიხედვითაც, ამიტომ გინდოდა კრეონტის შვილის შერთვა.

კაცი – კარგი, ეგ გავიგე, მაგრამ ის „მატერიალურ-სულიერი“ სიკეთე რომელი იყო?

ქალი – ის სუფთა სხეული, რომელიც კოლხურ მისტერიებში მიიღე.

კაცი – ნუ დაივიწყებ, რომ მეცნიერს ელაპარაკები და სულელურ სიტყვებს ნუ ისვრი! რას ჰქვია – „სხეული მიიღე“?!

ქალი – ოქროს სანძისის ძიება უმნიკვლო სულიერი სხეულის ძიებაა. მისი მოპოვება შესაძლებელი იყო დრაკონის, ანუ ადამიანური ქვენა გრძნობების მიძინებით. ყველაფერს მედეა ხელმძღვანელობდა, მაგრამ მედეა არ იყო მხოლოდ ქალის სახელი; მედეა ადამიანური

ცნობიერების ფარული სახელიც იყო. როცა შენ სრულად გაიარე კოლხური მისტერიები, ამით უკან დაიბრუნე დაკარგული უმნიკვლო სხეული, რომლის საშუალებით ისევე შეგეძლო მარადიულში ცხოვრება, როგორც ფიზიკური სხეულით – ჟამიერში. უჟამო და ჟამიერი შენთვის თანაბრად ხელმისაწვდომი ხდებოდა...

კაცი – (შეანწყვეტინა) და მამაშენი, მე, **უმნიკვლო** სხეულის მქონე სასიძოს შენს თავს არ მატანდა?! იმდენად გაჯიუტდა, რომ შენი ძმა დაგვადევნა და იძულებული გაგხადა დაგეჩხება?!

ქალი – ცინიზმის უფლებას თავის თავს აძლევენ ან გენიოსები, ან ხელმოცარული ადამიანები.

კაცი – (გაიღიმა) როგორ ფიქრობ, მე რომელი ვარ?

ქალი – მეც მაინტერესებს. გენიოსი?

კაცი – (გაეცინა) ხელავე ძვირფასო, ეს მე არ მითქვავს, ეს შენ თქვი!

ქალი – (გაიღიმა) ესე იგი, მე გენიოსის ცინიზმი მოვისმინე?

კაცი – არა! შენ ცუდად გამიგე!..

ქალი – იმედია, რასაც ახლა გეტყვი, შენ კარგად გამიგებ. რაც შეეხება მედეას მიერ ძმის დაჩეხავასა და დანაწილებას...

კაცი – (ელიძება) აჰა! ესე იგი ძმაც არ მოგიკლავს?

ქალი – გიპასუხებ: – როცა შენს მარადიულს, საწმისს პოულობ, მაინც არა გაქვს სიმტკიცე და ამიტომ ცნობიერების ნაწილი – მითის მიხედვით მედეას ძმა – უნდა გაიღო მსხვერპლად, რადგან ამას გრძნობადი სამყარო მოითხოვს. ამ სამყაროს შეცნობა კი დანაწევრების შეგვიძლია.

კაცი – ერთი ნუთით!.. ეს უკვე გენიალურია!

ქალი – რა არის გენიალური?

კაცი – ის რაც ახლა თქვი, რომ გრძნობადი სამყარო მოითხოვს იგი ნაწილ-ნაწილ შევიმეცნოთო! გამოდის, რომ მე და შენ სხვადასხვა გზით ერთი მიზნისკენ მივდივართ!

- ქალი** – ნეტავი როდის აქეთ?..
- კაცი** – მეცნიერებაც სხვას რას აკეთებს თუ არა იმას, რომ ამ მრავალფეროვან სამყაროს ნაწილ-ნაწილ იკვლევს!
- ქალი** – მაგრამ სულიერი კვლევის გარეშე...
- კაცი** – (შეაწყვეტინა) გაჩუმდი ახლა, სისულელე არ წამოგცდეს ამ... თურმე ბედნიერ დღეს!
- ქალი** – არ დაგავიწყდეს, რომ **მხოლოდ** ფიზიკური სამყაროსადმი ყურადღების გამახვილებამ შენ ეგოისტად გაქცია და ამ კონტეინერამდე მიგიყვანა!
- კაცი** – ამ კონტეინერის საჭიროებასა და აუცილებლობას მერე აგისხნი; ეს არ არის მთავარი! ჩემთვის ის უფრო მნიშვნელოვანია, რომ შენი სულიერი ჭკრეტა თვითკმაყოფილებისთვის კი არ გექვირფასება, არამედ შემეცნებისთვის! ესე იგი მე მხოლოდ ხელოვნებათმცოდნეზე კი არ უნდა ვიქორწინო, არამედ იმ ადამიანზე, ვისთვისაც შემეცნებაა მნიშვნელოვანი! ეს ხომ ბედნიერებაა?!
- ქალი** – ბედნიერება ის იქნებოდა, შენი შემეცნება მეცნიერული ეგოიზმიდან რომ არ მოდიოდეს.
- კაცი** – სიცოცხლის ჟინსა და უნარს თუ ქალური ჭკუით ეგოიზმი ჰქვია, დაე ასე იყოს! მე ეგოისტი ვარ და არც ერთი ქვეყნის მცონარას არ მივცემ იმის საშუალებას, რომ სიცოცხლისა და ამ სამყაროს შეცნობის ჩემებურ ჟინს, კეთილშობილურ ჟინს, ოდესმე რომელიმე მათგანი დაემუქროს!
- ქალი** – და თან იმის უფლებასაც იტოვებ, რომ სხვას თვითონ დაემუქრო?
- კაცი** – ოო, ჩემო ძვირფასო! ძალიან გთხოვ შეურაცხყოფად არ მიიღო, რასაც ახლა გეტყვი, მაგრამ ძალიან მინდა, რომ გითხრა... არა! თქმა არა! მე მინდა გიყვირო, რომ **მიყვარხარ!** (ქალი სავარძლიდან წამოაფრინა, ხელში აიტაცა და ადგილზე დატრიალდა, შემდეგ ჩამოსვა და დაუჩოქა) მიუხედავად განსხვავებული გზებისა, ჩვენ ერთი მიზანი გვქონია! მიყვარხარ იმიტომ, რომ გულით ფიქრობ და არა გონებით! მიყვარხარ იმიტომ, რომ შეგიძლია მტერი

- იმდენად გიყვარდეს, მოყვარეც ზედ გადააყოლო!
- ქალი** – ასეთი რომანტიული ფორმით გადაწყვიტე ჩემი გალანძღვა?
- კაცი** – მე გთხოვე, რომ შეურაცხყოფად არ მიგელო!
- ქალი** – ვეცადე, მაგრამ როცა მტრის სიყვარულით მოყვარეს ზედ გადაყოლება ახსენე...
- კაცი** – ვიცრუე?! (იცინის) განა შენ არ იყავი, წუთის წინ მთელ კაცობრიობას სარქველის გახსნით რომ დაემუქრე?!
- ქალი** – (ელიმება) საიდან იცი, რომ სარქველს ნამდვილად გავხსნიდი?
- კაცი** – მოიცა, მოიცა! კონტინერის სარქველს არ გახსნიდი?!
- ქალი** – არასოდეს!
- კაცი** – (ელიმება) ესე იგი წელან ამ სარქველის გამხსნელი გიჟი ქალის როლი ითამაშე?!
- ქალი** – (ელიმება) არაფერიც არ მითამაშია! მე ახლაც ისევე მეშინია მაგ კონტინერის, როგორც მაშინ, როცა პირველად მომიყევი!
- კაცი** – ოო, შე მართლა კუდიანო მედეა! შენ თურმე საკუთარი ბედი გადარდებდა!
- ქალი** – (ელიმება) რა სასაცილოა, არა? მედეას კუდიანსა და ჰადესის მომხმობს ეძახიან, შენნაირ კაცს კი პატივსაცემ მეცნიერსა და მკვლევარს! შენ ჩემზე ამბობ: – შეგიძლია მტერი იმდენად გიყვარდეს, მოყვარე გადააყოლოო და, თვითონ კი ისეთი იარაღი შექმენი, გამიზნულად მოსპობ მტერსაც და მოყვარესაც.
- კაცი** – (ჯერ მოლიმარი სახით უყურებს, შემდეგ იცინის) რადგან ასეა, მოგახსენებ, რომ მტერს მოვსპობ მხოლოდ და არა მოყვარეს.
- ქალი** – მხოლოდ მტერს? შენ სხვანაირად ამიხსენი.
- კაცი** – (ელიმება) სანერ მაგიდაზე რომ ჩაფხუტი დევს, ხედავ?
- ქალი** – ვხედავ.
- კაცი** – ეს ჩაფხუტი ჰერმეტიულია. ამ ჩაფხუტის მქონე ადამიანის ტვინში ეს ბაქტერიები ვერ დაფიქსირდებიან. (სიჩუმე)
- ქალი** – განა რამდენი ხანი შეიძლება მაგ ჩაფხუტით ადამია-

ნის დაცვა?

კაცი – ვიდრე დედამიწის ბოლო და უსისხლო ომი არ დამთავრდება.

ქალი – ესე იგი?..

კაცი – მაქსიმუმ ექვსი საათი.

ქალი – დაუჯერებელია! დედამიწა არც ისე პატარაა!..

კაცი – (იცინის) დაიჯერე! დედამიწა არც ისე დიდია!

ქალი – გადარჩენილებს რა გარანტია აქვთ, რომ ჩაფხუტის მოხსნის შემდეგ ბაქტერიები მათაც არ მოკლავენ?

კაცი – ამ ბაქტერიებიდან ექვს საათში არც ერთი აღარ იქნება.

ქალი – საიდან იცი?

კაცი – კონტეინერიდან როგორც კი ამუფუშვებთ, ეს ბაქტერიები რადიოტალლის სისწრაფით გადალეკავენ ადამიანებს და მაქსიმუმ ექვს საათში თავისი სიცოცხლის ციკლსაც დაასრულებენ და გაქრებიან.

ქალი – გაქრებიან? (ქალი მოცილდა კაცს და ავანსცენისკენ წამოვიდა) მადლობა ღმერთს!

კაცი – (ქალის ზურგს უკან დარჩენილი კაცი იცინის) მაშინ მე ბრიყვი ვიქნებოდი, ისეთი იარაღი რომ შემექმნა, რომლისგანაც ჩვენი სახელმწიფო თავს ვერ დაიცავდა. (ქალის დაძაბული მზერა სივრცეში, მაყურებლის თავს ზევით, თითქოს რაღაცას ეძებს)

ქალი – ასეთი ჩაფხუტი მხოლოდ იმდენი მილიონი დამზადდება, რამდენი ადამიანიც ჩვენს სახელმწიფოში ცხოვრობს?

კაცი – (თავი მოიქეჩა) არა მგონია, ალბათ, მხოლოდ იმდენი, რამდენიც – ახალი ცივილიზაციისთვის არის საჭირო. (მოღიმარი სახით) ყოველ შემთხვევაში მე და შენ აუცილებლათ გვექნება, ამის გარანტიას გაძლევ! დანარჩენს... ისინი თვითონ გადანყვეტენ.

ქალი – (ქალმა ნაძალადევად გაიღიმა და ისე შებრუნდა კაცისკენ) ვინ – ისინი?

კაცი – ვისაც ხვალ ამ იარაღს წარვუდგენ და ვინც მერე ბევრ ფულს გადამიხდის!

ქალი – (კეკლუცი ღიმილით) მე მგონი შენ ისედაც ძალიან ბევრი

ფული გაქვს.

კაცი – ოოო! იქ ისეთი დიდი თანხა იქნება, ვერც კი წარმოიდგენ! (ნეტარი სახით) აი, შემდეგ კი ვიდრე ახალ პროექტს მოვიფიქრებ, ჩვენ, უკვე დაქორწინებულნი, საწოლში ვინებივრებით და შენ ძველი საბერძნეთისა და კოლხეთის შენებურ ინტერპრეტაციებს მომიყვები!

ქალი – (მოლიმარი, მაგრამ პატარა გოგოსავით გაბუტული ჩაჯდა სავარძელში) არ მოგიყვები!

კაცი – რატომ, ძვირფასო?

ქალი – იმიტომ, რომ აქამდე შენ თურმე მხოლოდ მაშინებდი და საშინელებებს მიყვებოდი!

კაცი – (იცინის) გეგონა, ჩვენც დავიხოცებოდი?

ქალი – რა თქმა უნდა!

კაცი – მაგრამ ბოლოს ხომ გაგახარე?!

ქალი – მაგრამ მანამდე რამდენი მანვალე? პირველი ღამიდან დაწყებული ყოველთვის ასე მანვალეხდი!

კაცი – (გაოცებული) ვერ გავიგე? რომელი პირველი ღამიდან?

ქალი – კოლხეთიდან!

კაცი – კოლხეთიდან?!

ქალი – დიას!

კაცი – ...და შენ მოტაცებული მედეას პირველ ღამეზე შეგიძლია ილაპარაკო?

ქალი – შენ მე არ მომიტაცე, შენ ჩემი ხელი ითხოვე და მამაჩემმა ქორწილი გადაგვიხადა, რამდენიმე დღის შემდეგ კი თავისი გემებით გამოგვაცილა.

კაცი – ოოო! და პირველი ღამე?..

ქალი – (თანხმობის ნიშნად თავს უქნევს) აიეტის სასახლეში გავატარეთ.

კაცი – ...და იასონმა ქორწილის ღამეს მეფის ასული აწვალა?

ქალი – (კვლავ გაბუტული) დიას!

კაცი – ოო, მომიყვები!

ქალი – (სავარძლიდან ნაზად წამოინია) სხვა დროს.

კაცი – (სავარძლის წინ დაჩოქილმა ქალი ისევ ჩასვა) არავითარი „სხვა დროს“! შენ დღეს იმდენი განმაცდევინე, რომ მოვალე ხარ, შენი ხილვებით განმმუხტო!

- ქალი – (კვლავ წამოიწია) სხვა დროს!
- კაცი – (ისევ ჩასვა სავარძელში) დღეს!
- ქალი – სხვა დროს!
- კაცი – მხოლოდ დღეს!
- ქალი – არა!
- კაცი – კი!
- ქალი – არა!
- კაცი – კი! კი! მოვალე ხარ!..
- ქალი – (ხელები თავზე წაივლო) ღმერთო ჩემო! რა საოცარია!..ჩვენ ახლა იგივე სიტყვები ვთქვით, რაც პირველ ღამეს!
- კაცი – (გაოცებულმა) პირველ ღამეს ეს სიტყვები ვთქვით?!
- ქალი – (თავს უქნევს) კოლხეთში!
- კაცი – ოცდაათი საუკუნის წინ?!
- ქალი – ოცდაათი საუკუნის წინ! (სავარძელში მჯდომმა ქალმა შუბლი თითის წვერებს მიაყრდნო. დაჩოქილი კაცი ჩაფიქრებულ ქალს მისჩერებია)
- კაცი – მედეა... შენ ეს ინფორმაცია გადამოწმებული გაქვს? (ქალი არ განძრეულა, თითებს მხოლოდ ოდნავ გამოაროიდა შუბლი და კაცს უკმაყოფილო სახით შეხედა)
- ქალი – მრავალჯერ მაქვს ნანახი! (შუბლი კვლავ მიაყრდნო თითის წვერებს)
- კაცი – (თითქოს გამოფხიზლდაო) ერთი წუთით, ერთი წუთით! კი მაგრამ, ქორწინების პირველ ღამეს შენ რაზე უნდა გეთქვა უარი და მე რატომ უნდა დამეწყო ყვირილი, მოვალე ხარ, მოვალე ხარ-მეთქი?!
- ქალი – ხმამაღლა არ ყვიროდი, კარს იქით იდექი და ჩურჩულით ყვიროდი – „მოვალე ხარ, მოვალე ხარ!“
- კაცი – კი მაგრამ, კარს იქით რა მინდოდა?
- ქალი – ჩემს ოთახში არ გიშვებდი.
- კაცი – რატომ?!
- ქალი – (დაიმორცხვა) ისე ძალიან მინდოდი, რომ მეშინოდა...
- კაცი – მედეა, რისი გეშინოდა?
- ქალი – ჩემივე დიდი სურვილისა და სიყვარულის.
- კაცი – (სიჩუმის შემდეგ ამოისუნთქა და თავზე ხელი გადაისვა) რას არ გაიგებ ადამიანი! მერე?

- ქალი** – ბევრი მეხვეწე – სირცხვილია, ხალხი გაიგებს და ორივე შევრცხვებითო.
- კაცი** – მერე?
- ქალი** – მე გთხოვე: მაშინ შემომფიცე, რომ ამაღამ არ მომეკარები-მეთქი.
- კაცი** – მერე?
- ქალი** – შენ ჰეკატე და ჰელიოსი დაიფიცე, მაგრამ მე ზევსის დაფიცება გთხოვე. როცა შენ ზევსიც დაიფიცე, მე ჰერას დაფიცებაც გთხოვე და იმ წამს შენ ჰერაც დაიფიცე.
- კაცი** – მერე?!
- ქალი** – მე შემოგიშვი.
- კაცი** – (კმაყოფილმა) შემომიშვი?! მერე?!
- ქალი** – შემდეგ, ოთახში შემოხვედი და ისეთი რამ ჩაიდინე!..
- კაცი** – ოო, ღირსი კი არ იყავი?!
- ქალი** – არა, ისეთის – არ ვიყავი!
- კაცი** – (უნდობლად) ვითომ როგორის?
- ქალი** – ვერაგულის!
- კაცი** – (კმაყოფილმა) ვერაგულის?
- ქალი** – და მოულოდნელის!
- კაცი** – კერძოდ?! (სიჩუმე)
- ქალი** – შენ ტანსაცმელი გაიხადე!
- კაცი** – (შეძრწუნებულმა) დასაძინებლად?!
- ქალი** – შენ სულ გაშიშვლდი!
- კაცი** – შიშველს მიყვარდა დაძინება?!
- ქალი** – შიშველს გიყვარდა ვერაგობა!
- კაცი** – (გახარებულმა) ააა! ფიცი გავტეხე?!
- ქალი** – არა! არა! და სწორედ ეს იყო ვერაგობა!
- კაცი** – დავიბენი!
- ქალი** – მაშინ არ დაბნეულხარ, ვაჟბატონო, ტიტლიკანა რომ მიმოდრიოდი ჩემს ოთახში და რაღაც სისულელეებზე ისეთი მიაშიტი სახით მელაპარაკებოდი, თითქოს ზედ არ გემჩნეოდა, რომ ძალიან გინდოდი!
- კაცი** – (გახარებულმა) გასაგებია! მერე, მერე?!
- ქალი** – რა – „მერე“?!
- კაცი** – ფიცი როდისღა დავარღვიე?!

- ქალი** – სამწუხაროდ, არ დაარღვიე!
- კაცი** – (დათრგუნულმა) რას ამბობ? რატომ? აბა, მამ?..
- ქალი** – **დამარღვევინე!** (წამის შემდეგ კაცს სიცილი აუტყდა. ადგა, სიცილითვე მივიდა შუა სცენამდე და უკან დაბრუნდა. ქალს ხელი სტაცა, მეორე სავარძელში ჩაჯდა და ქალი კალთაში ჩაისვა)
- კაცი** – აბა, ახლა მომიყევი – მერე რა მოხდა?
- ქალი** – ძალიან გთხოვ, სხვა თემაზე ვილაპარაკოთ, რა?
- კაცი** – (ლალმა) ამაზე კარგ თემას მე და შენ ვერ შევეხებით იმიტომ, რომ ეს თემა პირდაპირ კავშირშია შემეცნებასთან! ქალისა და კაცის შემეცნებასთან! აბა, დაინწყე!
- ქალი** – ახლა ვერ მოგიყვები, რა!
- კაცი** – რას ამბობ?! ვითომ რატომ?!
- ქალი** – (ელიმება) მრცხვენია.
- კაცი** – რა სთქვი? (ეცინება) ისეთი რა გააკეთე, რომ გრცხვენია?! (ქალს ელიმება. სახეზე ხელები მიიფარა და თავი გაიქნია)
- ქალი** – ვერ გეტყვი!
- კაცი** – (ელიმება) ოო! ძალიან კარგადაც მეტყვი! კაცს ზევსი და კიდევ რამდენი ღმერთი მქონდა დაფიცებული და, მიუხედავად ამისა, ნამუსი ამხადე, ახლა კი მეუბნები, ვერ მოგიყვებო?! (ქალმა მსუბუქი მოძრაობით კაცის სახის მიმართულებით გაიქნია ხელის მტევანი)
- ქალი** – არც კი გრცხვენია!.. ნუ გაშიშვლდებოდი და არაფერი მოგივიდოდა. სხვათა შორის, მაშინაც ასე ჩამისვი კალთაში! „არაფერს არ გიზამ, სიყვარულზე მხოლოდ ვილაპარაკოთ!“ და ამ დროს ისეთი სასიამოვნო სურნელი აგდიოდა...
- კაცი** – (ამაყად) ბერძნული პარფიუმერიის?!
- ქალი** – არა! სიძლიერის! ისეთი სურნელი აგდიოდა, კინალამ გული წამივიდა და რომ არ გადმოვვარდნილიყავი, მკერდზე მოგეყრდენი.
- კაცი** – (იცინის) მერე?! რისი იმედით მომეყრდენი?! გეგონა, ფიცს დავარღვევდი, არა?!
- ქალი** – გაიხარე! არც დაგირღვევია!
- კაცი** – მერე, მერე? მითხარი ერთი, ჩემს მაგივრად შენ რო-

გორ დაარღვიე ფიცი?!

ქალი – (კვლავ ეღიმება და სახეს ორივე ხელით იფარავს) ვერ გეტყვი!

კაცი – კარგი! „აღიარება“ რომ გაგიადვილო, ასე დავინწყოთ: რატომ გიჭირს თქმა? ის, რაც მაშინ ჩაიდინე, ჩვენ ხომ აქაც გვაქვს გაკეთებული?

ქალი – (სახეზე ხელეზაფარებული იცინის) არა!

კაცი – არა?!

ქალი – არა!

კაცი – (კვლავ ეღიმება) ოცდაათი საუკუნის წინ ასეთი სექსი შემომთავაზე?! (ქალმა თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია) ოოო! ახლა უფრო დავინტერესდი! აბა, მითხარი, რომელ პორნოფილმში გვაქვს ნანახი?

ქალი – არც ერთში!

კაცი – ისეთი სექსი მეოცე საუკუნის პორნოფილმებშიც არა აქვთ გადაღებული?

ქალი – არა!

კაცი – ეს რა... მხოლოდ კოლხეთში იცოდით?! (ქალი თანხმობის ნიშნად თავს უქნევს) დაუფერებელია! მისტერიებიო, ესაო, ისაო და... აქამდე არ ნანახი და არ გაგონილი სექსიც?! (სახეზე ხელეზაფარებული ქალი თანხმობის ნიშნად თავს ისევ უქნევს. კაცი გაქვავებული უყურებს. უცებ წამოხტა, რამდენიმე ნაბიჯი სცენის სიღრმისკენ გადადგა და უკან დაბრუნდა) მინდა! (გათავისუფლებული ქალი აქეთ-იქით მოსიარულე კაცს შიშით უყურებს) მინდა! კოლხური სექსი მინდა! მისტერიული სექსი მინდა! (კაცი შეშინებულ ქალს მივარდა; დაუკოცნა სახე, მკლავები, ხელის მტევნები და დაუჩოქა) ძვირფასო, მეოცე საუკუნე მთავრდება და სირცხვილი არ არის, კოლხური სექსი არ ვიცოდე?! ალადგინე კოლხური სექსი! ალადგინე კოლხური მისტერიები! (ფეხზე წამოხტა და ტანსაცმლის გახდა დაიწყო) უფლება არა გავქვს, კაცობრიობას ასეთი ბედნიერება არ აჩუქო! (ქალმა ხელის მოძრაობით შეაჩერა)

ქალი – რატომ იხდი? (შარვლის ცალი ტოტიდან ფეხამონეული კაცი ადგილზე გაქვავდა) მაშინ შენ ხომ ჩაცმული შემოხვედი? (წამის შემდეგ კაცი ყველაფერს მიხვდა)

- კაცი** – აააა! მართალია! გენიალურია! ყველაფერი ისე გავიმეორეთ, როგორც ოცდაათი საუკუნის წინ! (სწრაფად იცვამს და თავისთვის ლაპარაკობს) ოო, ღმერთო, მგონი მართლა დავიჯერებ, რომ ოდესღაც იასონი ვიყავი! (ქალს) მე რა მევალეა, ძვირფასო?!
- ქალი** – (სახეზე ეფერება) ბევრი არაფერი... ჩაკეტილი კარის უკან უნდა დადგე და შემოშვება მთხოვო...
- კაცი** – (შეაწყვეტინა) კი! მახსოვს! ჯერ ჩურჩულით ვიყვირო, მერე გთხოვო და შენ რომ მეტყვი, შემომფიცე, არ მომეკარებიო – შემოგფიცო!
- ქალი** – როცა კარს გაგიღებ და შემოხვალ, ყველაფერს გაიხდი და ოთახის თვალიერებას დაიწყებ. შემდეგ ვითომ შემთხვევით მომიახლოვდები, ხელს მომკიდებ, სავარძელთან მომიყვან, დაჯდები და კალთაში ჩამისვამ. დანარჩენი – მე ვიცი. (კაცი კარისკენ გავარდა, მაგრამ მკაცრი გამომეტყველებით შემოტრიალდა, ქალი მიიხუტა და შეშინებულს სახეში ჩახედა)
- კაცი** – ძვირფასო, არაფერი დააკლო! აქაოდა, ჩემს გარდა არავინ იცის კოლხური სექსი და მაინც ვერავინ გაიგებს, რა დააკლდებაო!.. (თითქმის დამარცვლით) ყველაფერი ზუსტად ისე გამიკეთე, როგორც მაშინ! გაიგე?!
- ქალი** – რა თქმა უნდა! (მართოდ დარჩენილმა ქალმა ფეხსაცმელები სწრაფად გაიხადა, სანერ მაგიდასთან დაყარა და ჩაფხუტი სავარძელთან მდგარ პატარა მაგიდაზე გადმოიტანა. კარზე კაკუნი გაისმა)
- ქალი** – (ნაზი ხმით) ვინ არის? (ქალმა სეიფთან მიიხრბინა, კონტეინერი გამოიღო და ჩაფხუტის გვერდით დადო)
- კაცი** – ეს მე ვარ – იასონი!
- ქალი** – ოო, იასონ, ოო... (ჩაფხუტის მილი აიღო და უთავსახურო კონტეინერში ჩაყო)
- კაცი** – გისმენ, მედეა!
- ქალი** – (ვნებაშორეულმა) ოო, საყვარელო, გემუდარები...
- კაცი** – რა მოხდა, ძვირფასო?
- ქალი** – (ნაზი და ვნებაშორეული ხმით) ოო, იასონ, ოო, ძალიან

გთხოვ... (კონტინენრიდან ჩაფხუტის მილი ამოიღო და სასო-
ნარკვეთილმა თავისთვის ჩაილაპარაკა) ღმერთო ჩემო, სხ-
ვადასხვა ზომაა!

კაცი – მედეა!

ქალი – გისმენ, იასონ! (ქალი ბოლთას სცემს)

კაცი – ეს – მე გისმენ, მედეა, მე! შენ ხომ რალაცის თქმა
გინდოდა! თითქოს რალაცას მთხოვდი!

ქალი – (თითქმის ჩურჩულით) არ ვიცი, როგორ გაგიბედო...

კაცი – უბრალოდ, ძვირფასო, უბრალოდ უნდა გამიბედო!
ჩვენ ხომ უკვე ერთნი ვართ და ამიტომ ჩემი აღარ
უნდა შეგრცხვეს! თუკი დღევანდელ დღემდე შენს
ოცნებებში მარტო იყავი, ამიერიდან შენს გვერდით
იქნება კაცი, რომელსაც შენი ყველაზე იდუმალი ოც-
ნებაც შეგიძლია გაანდო! (ქალი უცებ შეჩერდა; შემდეგ საწერ
მაგიდასთან მიიბრუნა, რამდენიმე უჯრა სწრაფად დაათვალიერა,
ერთ-ერთიდან ნებოვანი ლენტის ამოიღო და პატარა მაგიდასთან
სირბილით დაბრუნდა)

ქალი – (კაცის გასაგონად) ოო, არა! არა! (ქალმა ჩაფხუტის მილი ისევ
ჩაყო უთავსახურო კონტინენრში და შიგნივთე დაიწყო ნებოვანი
ლენტის შემოხვევა.)

კაცი – როგორ არა! ამიერიდან შორს სირცხვილი! როცა ჩვენ,
ორნი მარტო დავრჩებით ოთახში, შენ აღარაფრის არ
უნდა შეგრცხვეს! არამარტო სულ უნდა გაშიშვლდე,
არამედ, როცა ტანსაცმელს შემოიძარცვავ, ყოველ-
გვარი სირცხვილიც ზედ უნდა მიაყოლო და შენი
ყველაზე შორს გადამალული ოცნების შესახებ უნდა
მომიყვე! იმის შესახებ, თუ როგორ და რანაირად გინ-
დოდა, რომ კაცი ლოგინში მოგქცეოდა?! შემომიშვი!
შემომიშვი და მომიყევი, ძვირფასო! (ქალმა კონტინენრში
ჩაყოფილი ჩაფხუტის მილი ნებოვანი ლენტით ჩაამაგრა)

ქალი – (ნაზად) საყვარელო! მე ყველაფრისთვის მზადა ვარ,
მაგრამ!.. (ჩაფხუტის თავზე დახურვა სცადა, მაგრამ კონტინ-
ერზე გადაბმულმა ჩაფხუტის უკანა მხრიდან გამომავალმა მოკლე
მილმა, ამის საშუალება არ მისცა)

კაცი – მაგრამ რა?! მაგრამ რა, ძვირფასო?! თუკი

ყველაფრისთვის ხარ მზად, მაშ რაღა გიშლის?!

ქალი – ოო, მეშინია!

კაცი – რისი, ძვირფასო?!

ქალი – თვითონ არ ვიცი! (ქალმა ჩაფხუტი და კონტინერი სავარძელზე დადო, თვითონ სავარძლის წინ იატაკზე დაჯდა, ჩაფხუტი დაიხურა და როცა დარწმუნდა, რომ ზურგს უკან, სავარძელზე დადებულ კონტინერში თავისუფლად ჩაყოფდა ხელს, ჩაფხუტი კვლავ მოიხსნა)

კაცი – მაშინ მე გეტყვი, რისიც გეშინია! მე აგიხსნი! შენ, შენივე დიდი სურვილისა გეშინია! შენ ისე ძალიან გინდა ჩემთან შეერთება, რომ გრცხვენია, ვინმემ შენი სურვილი იხილოს! ოო, მედეა, ოო, მე კი სწორედ ამის ნახვა მწყურია! სწორედ ის მინდა ვნახო, შენი თავშეკავება როგორ იხრაკება შენსავე ვნებაზე და შენი სირცხვილი როგორ ნებდება შენსავე სურვილს!

ქალი – (ვნებააშლილმა) ოო, კმარა! დადუმდი, საყვარელო, თორემ აღარ შემიძლია! (ქალი ადგა, სანერ მაგიდასთან მიირობინა და რაღაცა დაწერა; დაბრუნდა, პატარა მაგიდაზე წაწერი დადო, ლენტო აიღო და კონტინერი სავარძელზე დაამაგრა; სავარძელი კართან მიაჩოჩა და მიადგა)

კაცი – არ დავდუმდები! არ დავდუმდები, ვიდრე შენს თავშეკავებას არ დავამსხვრევ! ვიდრე იმ ჯოჯოხეთურ ბორკილს არ დაგინწყვიტავ, რასაც სირცხვილი ჰქვია და რაც სინამდვილეში ადამიანისთვის სიხარულისა და ბედნიერების აკრძალვაა! ამიტომ არ დავდუმდები! ახლავე გამიღე კარი, ძვირფასო! (ქალი სავარძლის წინ იატაკზე დაჯდა)

ქალი – (აგრესიული ვნებით) ოო, არა! დღეს არა! ამაღამ არა!

კაცი – შენ მოვალე ხარ, კარი გამიღო, გესმის? მოვალე ხარ!

ქალი – (მშვიდი, წყნარი ხმით; ბავშვივით) მაშინ შემომფიცე, რომ ამაღამ არაფერს მიზამ! (ვიდრე კაცი ფიცს ამბობდა, ქალმა ჩაფხუტი დაიხურა და შესაკრავებითაც შეიკრა; მარცხენა ხელი სავარძლის სახელურის ქვეშ გაუყარა და წინა ფეხს ხელი მოჰკიდა; სავარძლის მარცხენა წინა ფეხსა და ხელის მტევაზე ნებოვანი ლენტო შემოიტარა, თავი სავარძლის მარცხენა სახელურისკენ გადახარა,

ნებოვანი ლენტი მარცხენა მხრიდან შემოიხვია კისერზე; სავარძლის სახელურის ქვეშ გაუყარა; ახლა ჩაფხუტზე შემოიტარა და სავარძლის სახელურზე კვლავ შეიმაგრა თავი; მარჯვენა ხელი ზურგსუკან, მარცხნივ, კონტინერში ჩაყო; მცირე ხნის შემდეგ მოდუნდა და კონტინერში ჩაყოფილი ხელი ჩამოუცურდა)

კაცი – ოო, შემოგფიცო?! სიამოვნებით! რა შემოგფიცო?! (სიჩუმე) რა შემოგფიცო, მედეა?! (სიჩუმე) ჰეკატეს შემოგფიცავ! ვფიცავ ჰეკატეს, შენს მფარველ ღმერთს, ამაღამ მე შენ არაფერს გიზამ! ვფიცავ ჰელიოსს, მამაშენის მამას, ამაღამ მე შენ არაფერს გიზამ! კმაყოფილი ხარ, ძვირფასო?! (სიჩუმე) მედეა! ძვირფასო! კიდევ რა დავიფიცო? (სიჩუმე) ვერ გავიგე! რამე მითხარი?! ვერ გავიგე! მედეა, ჩქარა, მედეა! კიდევ რა დავიფიცო? (სიჩუმე) ზევსი გინდა?! ზევსი, მედეა?! შენ ხომ გიყვარს ზევსი?! აი ეხლა მე ზევსსაც დავიფიცებ და გეტყვი: ვფიცავ ზევსს, რომ პირადად მე ამაღამ არაფერს გიზამ! (სიჩუმე) კიდევ რა დავიფიცო?! (სიჩუმის შემდეგ, ხმაშალალი ჩურჩულით) მედეა! იმ... მეოთხე ღმერთს რა ჰქვია?! დამავინწყდა! (სიჩუმის შემდეგ, კვლავ ჩურჩულით) მეოთხე ღმერთის სახელი გამახსენე, მედეა! მეოთხე ღმერთის! (მცირე ხნის შემდეგ კარს მიანვა და მოლიმარმა შემოიხედა. როცა ქალი დაინახა, ადგილზე გაიყინა. დიდხანს გაუნძრევლად იდგა; შემდეგ შემოვიდა, კარი მიხურა და ცოტა ხანს იქვე გაჩერდა; შემდეგ კონტინერში ჩაფხუტის მილს ჩახედა; ხელზე გაკეთებულ თავის საათს თითქოს უნებლიედ დახედა; ქალს ზემოდან დააცქერდა; ორივე ხელი ჯერ გაშალა, შემდეგ გაშლილი ხელებით ის სივრცე, რომელიც ქალსა და კონტინერს ეკავა, თითქოს სიგრძე-სიგანეში გაზომა) ღმევეერთოო ჩემოო! რა მცირე ადგილი დაიკავა მთელმა ჩემმა ცხოვრებამ! (ერთხანს ხელგაშლილი იდგა, შემდეგ წაიხარა და ქალის სახეს შეხედა; თვალები დახუჭა; თავი მოარიდა; ნელ-ნელა აიმართა, მაგრამ მაინც წელში მოხრილმა, პარტერისკენ გადმოდგა რამდენიმე ნაბიჯი; გაჩერდა; მხარმარჯვნივ სანახევროდ მიატრიალა სახე და ისე დაუყვირა გარდაცვლილ ქალს) რაააა უუუუფლევებშიით?! რაააა უუუუფლევებშიით?! შენ ხომ მე მეკუთვნოდი?! (ტირილამდე

მისულმა და ხმაში ბზარგაჩენილმა დაინუნუნა) შენ ხომ... ჩემი სული იყავი? (ნელა მოატრიალა სახე და პარტერისკენ კვლავ გადმოდგა რამდენიმე ნაბიჯი, მაგრამ დარბაზში მსხდომი ხალხი დაინახა და გაჩერდა; ნელში გაიმართა; მცირე ხანს მაყურებელი ათვალიერა; შემდეგ მხარმარჯვნივ კვლავ სანახევროდ მოატრიალა სახე და ქალს აგრესიულად მიმართა) მატყუარა! მატყუარა! მაშ ეს არის აღდგენილი კოლხური მისტერიები?! ეს არის?! ან იმის უფლება როგორ მიეცი შენს თავს, რომ ჩემი ნაშრომი შეისრუტე?! (როცა მოიხედა, ძირს დაგდებული პისტოლეთი დაინახა, აიღო, სავარძლისკენ დაიძრა და მაყურებელს მიმართა) ვინ გამამტყუნებს და ვინ იტყვის, რომ ის იარაღი არ უნდა შემექმნა?! მე თუ არა – სხვა შექმნიდა! (როდესაც სავარძელში ჯდებოდა, პატარა მაგიდაზე ქალის დატოვებული ბარათი დაინახა, აიღო, წაიკითხა, მაყურებელს ჯერ გაუღიმა, შემდეგ გაუცინა და ბარათი მოცინარმა მოისროლა) კი, ბატონო! მეც გამოვიყენებ ღმერთის მოცემულ თავისუფლებას! (პისტოლეთის ლულა პირში ჩაიდო; გაირინდა; შემდეგ უცებ გამოიღო და მაყურებელს გაუღიმა; იგივე მოძრაობა სწრაფად გაიმეორა. შემდეგ წამოხტა და ქალს მიუტრიალდა) მართალი ხარ! ღმერთმა მეც მომცა თავისუფლება! (მხრებში მოიხარა და ეშმაკური ღიმილით მოხედა მაყურებელს) ...და ამ თავისუფლებას მეც ისე გამოვიყენებ, როგორც მომესურვება. (კოპები შეიკრა და მთელი ტანით შემობრუნდა მაყურებლისკენ; კვლავ გაიღიმა; უცებ დაიძაბა და საფეთქელზე მიიღო პისტოლეთი; შემდეგ კმაყოფილი სახით მოიცილა; მოღიმარმა ახლა მაყურებელს დაუმიზნა და სწრაფად მოარიდა. მარცხენა ხელის ცერა და საჩვენებელი თითი გამართა და ისე დაუმიზნა მაყურებელს, მაგრამ ამჯერად გასროლის ხმასაც მიბაძა) ქხხხხ... (იგივე მოძრაობა სათითაოდ გაიმეორა შიშველი და პისტოლეთიანი ხელით და გასროლის ხმასაც ორჯერ მიბაძა) ქხხხხ... ქხხხხ... (გაეცინა) რა კარგია!.. ღმერთმა ყველას მოგვცა თავისუფლება!! (ფარდა იხურება; ახარხარებული კაცი ადგილზე ტრიალებს და კმაყოფილი სახით, ორივე ხელით ისვრის გარშემო) ქხხხხხ... ქხხხხხ...

თბილისი 1999 წ.

ფოტო გურამ ნიბახაშვილისა

ტირაჟი 200 ც.

პროფესიულ სცენაზე აკაკი ხიდაშელი 1974 წელს გამოვიდა „მეტეხის“ ახალგაზრდულ თეატრში.

1976 წლიდან 1993 წლამდე რუსთაველის თეატრის სცენაზე თამაშობდა. 1993 წლის დასაწყისში გაათავისუფლეს რუსთაველის თეატრიდან იმ მსახიობებთან ერთად, რომლებიც არ იზიარებდნენ მოსაზრებას, რომ ზვიად გამსახურდიას ხელისუფლება დასამხოზი იყო.

2004 წლის დეკემბრიდან დღემდე, ხელოვნების სფეროში დაბრუნებული აკაკი ხიდაშელი თამაშს აგრძელებს: მარჯანიშვილის, ახმეტელის, კინომსახიობთა, ვაკის სარდაფისა და საბავშვო თეატრებში; კინოში, ტელევიზიაში.

აქ დაბეჭდილი ორივე პიესა უთეატროდ ყოფნის პერიოდში აქვს დაწერილი.

ISBN 978-9941-0-5442-6

9 789941 054426